

2024/1385

24.5.2024

DIRECTIVA (UE) 2024/1385 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 14 mai 2024

privind combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 82 alineatul (2) și articolul 83 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Scopul prezentei directive este de a oferi un cadru cuprinzător pentru prevenirea și combaterea efectivă a violenței împotriva femeilor și a violenței domestice la nivelul Uniunii. În acest sens, directiva consolidează măsurile existente și introduce măsuri în legătură cu următoarele domenii: definirea infracțiunilor și a sancțiunilor relevante, protecția victimelor și accesul la justiție, sprijinirea victimelor, colectarea îmbunătățită a datelor, prevenire, coordonare și cooperare.
- (2) Egalitatea între femei și bărbați și nediscriminarea sunt valori fundamentale ale Uniunii și, totodată, drepturi fundamentale consacrate la articolul 2 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE) și, respectiv, la articolele 21 și 23 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene („Carta”). Violența împotriva femeilor și violența domestică periclitează chiar aceste valori și drepturi, subminând dreptul femeilor și al fetelor la egalitate în toate aspectele vieții și împiedicând participarea lor egală în societate și în viața profesională.
- (3) Violența împotriva femeilor și violența domestică reprezintă o încălcare a drepturilor fundamentale, cum ar fi dreptul la demnitate umană, dreptul persoanei la viață și integritate, interzicerea tratamentelor sau pedepselor inumane sau degradante, dreptul la respectarea vieții private și de familie, dreptul la libertate și securitate, dreptul la protecția datelor cu caracter personal, dreptul la nediscriminare, inclusiv pe criteriul de sex, precum și drepturile copilului, astfel cum sunt consacrate în Cartă și în Convenția Organizației Națiunilor Unite cu privire la drepturile copilului.
- (4) Prezenta directivă sprijină angajamentele internaționale asumate de statele membre pentru a combate și a preveni violența împotriva femeilor și violența domestică, în special Convenția Organizației Națiunilor Unite asupra eliminării tuturor formelor de discriminare față de femei și Convenția Națiunilor Unite privind drepturile persoanelor cu dizabilități și, după caz, Convenția Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice și Convenția Organizației Internaționale a Muncii privind eliminarea violenței și a hărțurii în lumea muncii, semnată la 21 iunie 2019 la Geneva.
- (5) Având în vedere particularitățile aferente infracțiunilor de violență împotriva femeilor și de violență domestică, este necesar să se stabilească un set cuprinzător de norme care să abordeze în mod expres problema persistentă a violenței împotriva femeilor și a violenței domestice și să răspundă nevoilor specifice ale victimelor unei astfel de violențe. Dispozițiile în vigoare la nivelul Uniunii și la nivel național s-au dovedit insuficiente pentru a combate și

⁽¹⁾ JO C 443, 22.11.2022, p. 93.

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 24 aprilie 2024 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 7 mai 2024.

a preveni efectiv violența împotriva femeilor și violența domestică. În special, cu toate că Directivele 2011/36/UE ⁽³⁾ și 2011/93/UE ⁽⁴⁾ ale Parlamentului European și ale Consiliului, care se concentrează asupra unor forme specifice ale acestei violențe, și Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁵⁾, care stabilește cadrul general pentru victimele criminalității, oferă unele garanții pentru victime care, în sensul prezentei directive, înseamnă victime ale violenței împotriva femeilor și ale violenței domestice, ele nu răspund nevoilor specifice ale acestora.

- (6) Violența împotriva femeilor și violența domestică pot fi agravate în cazul în care se intersectează cu discriminarea pe criteriul de sex combinată cu orice alt motiv sau alte motive de discriminare, astfel cum sunt menționate la articolul 21 din Cartă, și anume rasa, culoarea, originea etnică sau socială, caracteristicile genetice, limba, religia sau convingerile, opiniile politice sau de orice altă natură, apartenența la o minoritate națională, averea, nașterea, dizabilitatea, vârsta sau orientarea sexuală (denumită în continuare „discriminare intersecțională”). Prin urmare, statele membre ar trebui să acorde atenția cuvenită victimelor afectate de o astfel de discriminare intersecțională, prin luarea de măsuri specifice. Persoanele afectate de discriminare intersecțională sunt expuse unui risc sporit de a se confrunta cu violență de gen. Statele membre ar trebui să ia în considerare acest nivel sporit de risc atunci când pun în aplicare măsurile prevăzute de prezenta directivă, în special în ceea ce privește evaluarea individuală pentru identificarea nevoilor de protecție ale victimelor, sprijinul specializat acordat victimelor și formarea și informarea specialiștilor care ar putea intra în contact cu victimele.
- (7) Victimele sunt expuse unui risc sporit de intimidare, răzbunare, victimizare secundară și repetată. Statele membre ar trebui să se asigure că se acordă o atenție deosebită acestor riscuri și necesității de a proteja demnitatea și integritatea fizică a acestor victime. Faptul că victima îl cunoștea deja pe autorul infracțiunilor sau a avut anterior o relație cu acesta este un factor care ar trebui luat în considerare atunci când se evaluează riscul de răzbunare.
- (8) Victimele ar trebui să se poată prevala de drepturile lor înaintea procedurilor penale, în timpul acestora și o perioadă adecvată după acestea, în conformitate cu nevoile lor și în condițiile stabilite în prezenta directivă.
- (9) Dispozițiile prezentei directive care se referă la drepturile victimelor ar trebui să se aplice tuturor victimelor comportamentelor infracționale care constituie violență împotriva femeilor sau violență domestică, astfel cum sunt incriminate în temeiul dreptului Uniunii sau al dreptului intern. Aceasta include infracțiunile definite în prezenta directivă, și anume mutilarea genitală feminină, căsătoria forțată, partajarea neconsensuală de materiale cu caracter intim sau manipulate, urmărirea cibernetică în scopul hărțuirii, hărțuirea pe internet, flashingul cibernetic și incitarea cibernetică la violență sau ură, precum și comportamentele infracționale care intră sub incidența altor acte juridice ale Uniunii, în special de Directivele 2011/36/UE și 2011/93/UE. În cele din urmă, anumite infracțiuni prevăzute în dreptul intern se încadrează la definiția violenței împotriva femeilor. Printre acestea se numără infracțiuni cum ar fi feminicidul, violul, hărțuirea sexuală, abuzul sexual, hărțuirea, căsătoria timpurie, avortul forțat, sterilizarea forțată și diferite forme de violență cibernetică, cum ar fi hărțuirea sexuală online și bullying cibernetic. Violența domestică este o formă de violență care ar putea fi incriminată în mod specific în dreptul intern sau poate fi inclusă în categoria infracțiunilor comise în cadrul familiei sau al unității domestice sau între foști sau actuali soți sau parteneri, indiferent dacă locuiesc împreună sau nu. Fiecare stat membru poate înțelege mai bine ce anume constituie violență împotriva femeilor în temeiul dreptului penal intern. Ar trebui remarcat faptul că prezenta directivă nu abordează întregul spectru de comportamente infracționale care constituie violență împotriva femeilor.
- (10) Violența împotriva femeilor reprezintă o manifestare persistentă a discriminării structurale împotriva femeilor, rezultată din relațiile de putere istoric inegale dintre femei și bărbați. Este o formă de violență pe criteriul de gen care este provocată în principal femeilor și fetelor de către bărbați. Aceasta își are originea în roluri, comportamente, activități și atribute construite social, pe care o societate dată le consideră adecvate pentru femei și bărbați. Prin urmare, ar trebui avută în vedere o perspectivă sensibilă la dimensiunea de gen atunci când se pune în aplicare prezenta directivă.
- (11) Violența domestică este o problemă socială gravă, care rămâne adesea necunoscută. Aceasta poate cauza traume psihologice și fizice grave, cu consecințe severe pentru viața personală și profesională a victimei, din cauză că autorul infracțiunii este, de regulă, o persoană pe care victima o cunoaște și în care aceasta s-ar aștepta să poată avea încredere. Astfel de acte de violență pot lua diverse forme, inclusiv de ordin fizic, sexual, psihologic și economic și

⁽³⁾ Directiva 2011/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2011 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane și protejarea victimelor acestuia, precum și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/629/JAI a Consiliului (JO L 101, 15.4.2011, p. 1).

⁽⁴⁾ Directiva 2011/93/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind combaterea abuzului sexual asupra copiilor, a exploatarea sexuală a copiilor și a pornografiei infantile și de înlocuire a Deciziei-cadru 2004/68/JAI a Consiliului (JO L 335, 17.12.2011, p. 1).

⁽⁵⁾ Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI a Consiliului (JO L 315, 14.11.2012, p. 57).

pot apărea în diferite tipuri de relații. Violența domestică include adesea controlul coercitiv și se poate manifesta indiferent dacă autorul infracțiunii locuiește sau a locuit împreună cu victima.

- (12) Măsurile prevăzute în prezenta directivă sunt concepute cu scopul de a răspunde nevoilor specifice ale femeilor și ale fetelor, având în vedere că, astfel cum o confirmă datele și studiile, acestea sunt afectate în mod disproporționat de formele de violență reglementate de prezenta directivă, și anume de violența împotriva femeilor și de violența domestică. Cu toate acestea, și alte persoane pot fi victime ale acestor forme de violență și ar trebui prin urmare să beneficieze de aceleași măsuri pentru victime prevăzute în prezenta directivă. Prin urmare, termenul „victimă” ar trebui să se refere la toate persoanele, indiferent de gen și, cu excepția cazului în care se specifică altfel în prezenta directivă, toate victimele ar trebui să beneficieze de drepturile legate de protecția victimelor și de accesul la justiție, de sprijinirea victimelor și de măsuri de prevenție.
- (13) Din cauza vulnerabilității lor, asistarea la violență domestică poate fi devastatoare pentru copii. Copiii care sunt martori ai violenței domestice în cadrul familiei sau al unității domestice suferă, de regulă, traume psihologice și emoționale directe care le afectează dezvoltarea și sunt expuși unui risc crescut de a suferi de boli fizice și psihice, atât pe termen scurt, cât și pe termen lung. Recunoașterea faptului că copiii care au suferit traume cauzate direct de faptul că au fost martori ai violenței domestice sunt ei înșiși victime marchează un pas important în protejarea copiilor care suferă din cauza violenței domestice.
- (14) În scopul prezentei directive, autoritățile competente ar trebui să fie înțelese ca autoritatea sau autoritățile desemnate în temeiul dreptului intern ca fiind competente să îndeplinească o sarcină prevăzută în prezenta directivă. Fiecare stat membru ar trebui să stabilească care sunt autoritățile competente pentru fiecare dintre sarcinile respective.
- (15) În temeiul articolului 288 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), o directivă este obligatorie pentru fiecare stat membru destinat în ceea ce privește rezultatul care trebuie să fie atins, lăsând la latitudinea autorităților naționale alegerea formei și a mijloacelor folosite în acest sens. Cu toate acestea, având în vedere natura specială a infracțiunii de mutilare genitală feminină și necesitatea de a asigura protecția victimelor care suferă prejudicii specifice ca urmare a acesteia, infracțiunea respectivă ar trebui să fie abordată în mod specific în dreptul penal al statelor membre. Mutilarea genitală feminină este o practică abuzivă și de exploatare efectuată asupra organelor sexuale ale unei femei sau fete în scopul menținerii și afirmării dominației asupra femeilor și a fetelor și al exercitării controlului social asupra sexualității femeilor și fetelor. Uneori, această practică este efectuată în contextul căsătoriei copiilor, al căsătoriei forțate sau al violenței domestice. Mutilarea genitală feminină poate avea loc sub forma unei practici tradiționale efectuate de anumite comunități asupra membrilor săi de sex feminin. Aceasta ar trebui să acopere practicile de mutilare efectuate din alte motive decât cele medicale, care provoacă victimelor daune ireparabile care durează toată viața. Mutilarea genitală feminină provoacă daune psihologice și sociale, care afectează grav calitatea vieții victimei. Termenul „extirpare” ar trebui să se refere la îndepărtarea parțială sau totală a clitorisului și a labiei majore. Termenul „infibulare” ar trebui să se refere la închiderea labiei majore prin coaserea parțială a labiilor exterioare ale vulvei pentru a îngusta orificiul vaginal. Termenul „efectuarea oricărei alte mutilări” ar trebui să se refere la toate modificările fizice ale organelor genitale feminine.
- (16) Căsătoria forțată este o formă de violență care implică încălcări grave ale drepturilor fundamentale și, în special, ale drepturilor femeilor și ale fetelor la integritate fizică, libertate, autonomie, sănătate fizică și mentală, sănătate sexuală și reproductivă, educație și viață privată. Sărăcia, șomajul, cutumele sau conflictele sunt factori care favorizează căsătoria forțată. Violența fizică și sexuală și amenințările cu violența sunt utilizate frecvent ca forme de constrângere pentru a forța o femeie sau o fată să se căsătorească. Adesea, căsătoriile forțate sunt însoțite de forme de exploatare și violență fizică și psihologică, cum ar fi exploatarea sexuală. Prin urmare, este necesar ca toate statele membre să incrimineze căsătoriile forțate și să prevadă pedepse adecvate pentru autorii acestor infracțiuni. Prezenta directivă nu aduce atingere definițiilor căsătoriei prevăzute în dreptul intern sau internațional. Statele membre ar trebui să ia măsurile necesare pentru a prevedea un termen de prescripție care să permită investigarea, urmărirea penală, judecarea și pronunțarea unei hotărâri judecătorești în cazul căsătoriilor forțate. Având în vedere că victimele căsătoriilor forțate sunt adesea minori, termenele de prescripție ar trebui să continue un timp suficient și proporțional cu gravitatea infracțiunii în cauză, pentru a permite inițierea eficientă a procedurilor după ce victima ajunge la vârsta de 18 ani.
- (17) Este necesar să se prevadă definiții armonizate ale infracțiunilor și sancțiunilor în ceea ce privește anumite forme de violență cibernetică în cazul în care violența este intrinsec legată de utilizarea tehnologiilor informației și comunicațiilor (TIC), iar aceste tehnologii sunt folosite pentru a amplifica semnificativ gravitatea impactului dăunător al infracțiunii, modificând astfel caracteristicile infracțiunii. Violența cibernetică vizează și afectează îndeosebi politicienii, jurnaliștii și apărătorii drepturilor omului. Apărătorii drepturilor omului sunt persoane, grupuri sau organizații care promovează și protejează drepturile omului și libertățile fundamentale universale

recunoscute. Violența cibernetică poate avea drept efect reducerea la tăcere a femeilor și împiedicarea participării acestora la viața socială pe picior de egalitate cu bărbații. Violența cibernetică, de asemenea, afectează în mod disproporționat femeile și fetele în medii educaționale, cum ar fi în școli și universități, cu consecințe grave asupra continuării educației lor și asupra sănătății lor mintale, provoacă excluziune socială, anxietate și incitare la autovătămare și poate conduce, în cazuri extreme, la suicid.

- (18) Utilizarea TIC prezintă riscul unei amplificări facile, rapide și pe scară largă a anumitor forme de violență cibernetică, cu un risc clar de provocare sau agravare a vătămării profunde și îndelungate a victimei. Potențialul unei astfel de amplificări, care este o condiție prealabilă pentru comiterea mai multor infracțiuni de violență cibernetică definite în prezenta directivă, ar trebui să se reflecte în elementul care vizează „punerea la dispoziția publicului” a anumitor materiale prin intermediul TIC. Termenii „la dispoziția publicului” și „accesibil publicului” ar trebui să fie înțeleși ca referindu-se la posibilitatea de a ajunge la un anumit număr de persoane. Acești termeni ar trebui să fie interpretați și aplicați având în vedere circumstanțele relevante, inclusiv tehnologia utilizată pentru asigurarea accesului la materiale. În plus, pentru a stabili doar norme minime pentru cele mai grave forme de violență cibernetică, infracțiunile relevante definite în prezenta directivă se limitează la conduita care este susceptibilă să cauzeze vătămări grave sau prejudicii psihologice grave victimei sau la un comportament care ar putea face ca victima să se teamă serios pentru propria sa siguranță sau pentru cea a persoanelor aflate în întreținere. În fiecare caz, atunci când se evaluează dacă conduita este de natură să cauzeze prejudicii grave, ar trebui să se țină seama de circumstanțele specifice ale cazului, fără a se aduce atingere independenței sistemului judiciar. Probabilitatea de a cauza prejudicii grave poate fi dedusă din circumstanțe de fapt obiective. Prezenta directivă stabilește un cadru juridic minim în această privință, iar statele membre sunt libere să adopte sau să mențină norme penale mai stricte.
- (19) În special din cauza tendinței de distribuire și de comitere facilă, rapidă și pe scară largă, dar și a caracterului său intim, punerea la dispoziția publicului prin intermediul TIC a unor imagini, înregistrări video sau materiale similare care prezintă activități sexuale explicite sau părțile intime ale unei persoane fără consimțământul persoanei respective poate fi extrem de dăunătoare pentru victime. Infracțiunea relevantă definită în prezenta directivă ar trebui să acopere toate tipurile de astfel de materiale, cum ar fi imaginile, fotografiile și înregistrările video, inclusiv imaginile, înregistrările audio și înregistrările video sexualizate. Aceasta ar trebui să se refere la situații în care punerea la dispoziția publicului a materialelor prin intermediul TIC are loc fără consimțământul victimei, indiferent dacă victima a consimțit la producerea materialelor sau le-a transmis poate unei anumite persoane. Infracțiunea ar trebui să includă, de asemenea, producerea, manipularea sau modificarea neconsensuală a materialelor, de exemplu prin editare de imagini, inclusiv prin utilizarea inteligenței artificiale, făcând să pară ca și cum o persoană practică activități sexuale, în măsura în care materialele devin ulterior accesibile publicului prin intermediul TIC, fără consimțământul persoanei în cauză. O astfel de producere, manipulare sau modificare ar trebui să includă fabricarea de producții „deepfake”, în cazul cărora materialele par a prezenta în mod veridic o persoană, obiecte, locuri, alte entități sau evenimente care există, prezintă activitățile sexuale ale unei persoane și par pentru ceilalți autentice sau veridice. Pentru a proteja în mod efectiv victimele împotriva unui astfel de comportament, ar trebui să fie reglementată și amenințarea de a manifesta un astfel de comportament.
- (20) Difuzarea de imagini, materiale video sau alte materiale care prezintă publicului, prin intermediul TIC, activități sexuale explicite sau părți intime ale unei persoane fără consimțământul persoanei respective nu ar trebui să fie incriminată, atunci când o astfel de neincriminare este necesară pentru a proteja drepturile fundamentale protejate în temeiul Cartei, în special libertatea de exprimare, inclusiv libertatea de a primi și de a transmite informații și idei într-o societate deschisă și democratică, precum și libertatea artelor și științelor, inclusiv libertatea academică. În plus, infracțiunea nu ar trebui să includă gestionarea materialelor de către autoritățile publice, în special pentru a desfășura proceduri penale sau a preveni, depista sau cerceta infracțiuni, iar statele membre ar trebui să poată excepta o persoană de la răspundere în anumite circumstanțe, de exemplu în cazul în care liniile de asistență telefonică sau online manipulează materiale pentru a raporta o infracțiune autorităților.
- (21) Urmărirea cibernetică este o formă modernă de violență care este adesea comisă împotriva membrilor de familie sau împotriva persoanelor care locuiesc în aceeași gospodărie ca autorul infracțiunii, dar care este comisă și de foști parteneri sau de cunoștințe. De regulă, autorul infracțiunii utilizează tehnologia în mod abuziv pentru a intensifica un comportament coercitiv și de dominare și acțiuni de manipulare și supraveghere, sporind astfel teama, anxietatea și izolarea treptată a victimei față de prieteni, familie și mediul profesional. Prin urmare, ar trebui să fie stabilite norme minime privind urmărirea cibernetică. Infracțiunea de urmărire cibernetică ar trebui să includă supravegherea repetată sau continuă a victimei, prin intermediul TIC, fără consimțământul acesteia sau fără o autorizație legală. O astfel de supraveghere ar putea fi posibilă prin prelucrarea datelor cu caracter personal ale victimei, de exemplu prin furt de identitate, prin furtul de parole, prin piratarea dispozitivelor victimei, prin activarea în secret a software-ului de înregistrare a tastelor, de tip „keylogger” pentru a accesa spațiile private ale victimei, prin instalarea de aplicații de geolocalizare, inclusiv de tip „stalkerware”, sau prin furtul dispozitivelor victimei. În plus, infracțiunea de urmărire cibernetică ar trebui să includă monitorizarea victimelor fără consimțământul acestora sau fără o autorizare, prin dispozitive tehnologice conectate prin internetul obiectelor, cum ar fi aparatele electrocasnice

inteligente. Cu toate acestea, pot exista situații în care supravegherea este efectuată din motive legitime, de exemplu în contextul monitorizării de către părinți a locului în care se află copiii lor și a activității lor online, al rudelor care monitorizează sănătatea persoanelor bolnave, în vârstă sau vulnerabile sau a persoanelor cu dizabilități sau al monitorizării mijloacelor de informare în masă și al informațiilor din surse deschise.

- (22) Răspunderea penală ar trebui să se limiteze la situațiile în care monitorizarea este susceptibilă să cauzeze prejudicii grave victimei. Atunci când se evaluează dacă un act este susceptibil să cauzeze prejudicii grave, ar trebui să se pună accentul pe întrebarea dacă actul ar cauza, în mod obișnuit, prejudicii unei victime.
- (23) În definiția infracțiunii de urmărire cibernetică, conceptul de „urmărire” ar trebui să se refere la localizarea unei persoane și la urmărirea deplasărilor sale, iar conceptul de „monitorizare” ar trebui să se refere la supravegherea unei persoane în general, inclusiv la observarea activităților persoanei respective. În contextul urmăririi cibernetice, ambele acțiuni vizează, în cele din urmă, controlul asupra unei persoane.
- (24) Ar trebui stabilite norme minime privind infracțiunea de hărțuire pe internet pentru a acoperi cele mai grave forme de hărțuire pe internet. Acest lucru ar trebui să includă implicarea repetată sau continuă într-un comportament amenințător îndreptat împotriva unei persoane, cel puțin atunci când un astfel de comportament implică amenințări prin intermediul TIC de comitere a unor infracțiuni și când un astfel de comportament este susceptibil să determine persoana respectivă să se teamă serios pentru propria siguranță sau pentru siguranța persoanelor aflate în întreținere. Ar trebui să includă, de asemenea, implicarea, împreună cu alte persoane, prin intermediul TIC, într-un comportament cu caracter de amenințare sau insultător accesibil public, îndreptat împotriva unei persoane, atunci când un astfel de comportament este susceptibil să cauzeze daune psihologice grave persoanei respective. Astfel de atacuri ample, inclusiv atacurile în grup (de tip „mob”) coordonate online, se pot transforma în agresiuni offline sau pot provoca traume psihologice semnificative și, în cazuri extreme, victima poate recurge la suicid. Adesea, astfel de atacuri vizează femeile care sunt figuri proeminente în rolul lor de politician, jurnalist și apărător al drepturilor omului sau alte femei de renume, însă pot să apară și în contexte diferite, de exemplu în campusuri, în școli sau la serviciu. Această violență cibernetică ar trebui să fie abordată în special în cazul în care atacurile au loc pe scară largă, de exemplu sub forma hărțuirii în cascadă (de tip „pile-on”) comise de un număr semnificativ de persoane. Normele minime legate de infracțiunea de hărțuire pe internet ar trebui să includă și trimiterea nesolicitată către o persoană a unei imagini, a unui material video sau a altor materiale similare care înfățișează organe genitale (denumit în continuare „flashing cibernetic”), dacă un astfel de comportament este susceptibil să cauzeze daune psihologice grave persoanei respective. Flashingul cibernetic este o formă des întâlnită de intimidare și reducere la tăcere a femeilor. Normele minime privind infracțiunea de hărțuire pe internet ar trebui să includă și norme privind situațiile în care sunt puse la dispoziția publicului datele cu caracter personal ale victimei prin intermediul TIC, fără consimțământul victimei, cu scopul de a incita alte persoane să cauzeze prejudicii fizice sau psihologice grave victimei (denumite în continuare „divulgarea de date cu caracter personal” – „doxing”).
- (25) În ultimii ani, creșterea gradului de utilizare a internetului și a platformelor de comunicare socială a dus la o creștere accentuată a incitării publice la violență și la ură, inclusiv pe criteriul de gen. Difuzarea facilă, rapidă și pe scară largă în mediul digital a discursurilor de incitare la ură este amplificată de efectul de dezinhibare online, întrucât presupusul anonim pe internet și sentimentul de impunitate reduc inhibiția persoanelor de a se implica în astfel de discursuri. Femeile sunt adesea ținta urii cu caracter sexist și misogin în mediul online, care se poate transforma în infracțiune motivată de ură în mediul offline. Acest comportament trebuie să fie prevenit sau interceptat într-un stadiu incipient. Limbajul utilizat în cazul aceluia tip de incitare nu se referă întotdeauna în mod direct la genul persoanei vizate, însă motivația pârțuitoare poate fi dedusă din conținutul sau contextul general al incitării.
- (26) Infracțiunea de incitare cibernetică la violență sau la ură presupune că incitarea nu este exprimată într-un context pur privat, ci în mod public, prin utilizarea TIC. Prin urmare, ar fi necesară diseminarea către public, care ar trebui înțeleasă ca implicând punerea la dispoziție a unui anumit material care constituie incitare la violență sau ură, prin intermediul TIC, pentru un număr potențial nelimitat de persoane, și anume asigurarea accesului facil al utilizatorilor în general la material, fără o intervenție suplimentară din partea persoanei care a furnizat materialul, indiferent dacă persoanele în cauză accesează efectiv sau nu respectivele informații. În consecință, în cazul în care accesul la material necesită înregistrarea sau admiterea într-un grup de utilizatori, informațiile respective ar trebui să fie considerate ca fiind diseminate către public numai în cazul în care utilizatorii care doresc să acceseze materialul sunt înregistrați sau admiși în mod automat, fără intervenția umană pentru o decizie sau fără o selecție în ceea ce privește persoanele cărora să li se acorde accesul. Atunci când evaluează dacă materialul poate constitui incitare la ură sau violență, autoritățile competente ar trebui să țină seama de dreptul fundamental la libertate de exprimare, astfel cum este consacrat la articolul 11 din Cartă.
- (27) Pentru a asigura un echilibru just între libertatea de exprimare și urmărirea penală a infracțiunii de incitare cibernetică la violență sau la ură, statele membre ar trebui să poată alege să pedepsească numai comportamentele care sunt comise într-un mod care este susceptibil să perturbe ordinea publică sau care este amenințător, abuziv sau

insultător. Aplicarea acestor condiții, atunci când acest lucru este impus de dreptul intern, nu ar trebui să conducă la subminarea eficacității dispoziției care definește infracțiunea de incitare cibernetică la violență sau la ură.

- (28) Sancțiunile pentru infracțiunile definite în prezenta directivă ar trebui să fie eficace, proporționale și cu efect de descurajare. În acest scop, ar trebui să fie stabilite niveluri minime pentru durata maximă a pedepsei cu închisoarea pentru persoanele fizice. Limitele maxime ale pedepsei cu închisoarea prevăzute în prezenta directivă pentru infracțiunile comise de persoane fizice ar trebui să se aplice cel puțin celor mai grave forme ale unor astfel de infracțiuni.
- (29) Victimele ar trebui să aibă posibilitatea de a raporta cu ușurință infracțiunile de violență împotriva femeilor sau de violență domestică și de a furniza probe, fără a fi victimizate din nou sau în mod repetat. Este extrem de important ca victimele, atunci când raportează infracțiuni, să fie direcționate către un punct de contact specializat, ori de câte ori este posibil, indiferent dacă se depune sau nu o plângere penală. Punctul de contact respectiv ar putea fi un polițist instruit în acest sens sau orice profesionist instruit pentru a oferi asistență victimelor.
- (30) Pe lângă raportarea în persoană, statele membre ar trebui să ofere posibilitatea de a depune plângeri online sau prin intermediul altor TIC accesibile și securizate, pentru a raporta violența împotriva femeilor sau violența domestică, cel puțin în ceea ce privește infracțiunile cibernetică de partajare neconsensuală de materiale cu caracter intim sau manipulate, de urmărire cibernetică în scopul hărțuirii, de hărțuire pe internet și de incitare cibernetică la violență sau la ură, definite în prezenta directivă. Victimele ar trebui să aibă posibilitatea de a încărca materiale referitoare la sesizarea formulată, cum ar fi capturi de ecran legate de presupusul comportament violent.
- (31) Având în vedere particularitățile violenței împotriva femeilor și ale violenței domestice și riscul crescut ca victimele să își retragă plângerea deși au fost victime ale unei infracțiuni, este important ca probele relevante să fie strânse într-un mod cuprinzător cât mai repede posibil, în conformitate cu normele procedurale naționale aplicabile.
- (32) Statele membre pot acorda victimelor asistență juridică, inclusiv asistență juridică gratuită, atunci când acestea raportează infracțiuni, dacă acest lucru este prevăzut în dreptul intern. Atunci când evaluează resursele victimei pentru a decide dacă acordă asistență juridică, statele membre ar trebui să aibă în vedere accesul efectiv al victimei la resursele sale financiare. Violența domestică se poate traduce prin controlul economic exercitat de autorul infracțiunii și este posibil ca victimele să nu aibă acces efectiv la propriile resurse financiare.
- (33) În cazul violenței domestice și al violenței împotriva femeilor, în special atunci când astfel de acte sunt comise de membri ai familiei apropiate sau de parteneri intimi, este posibil ca din cauza presiunii exercitate de autorul infracțiunii asupra victimelor, acestea din urmă să se teamă să contacteze autoritățile competente, chiar dacă viața lor este în pericol. Prin urmare, statele membre ar trebui să se asigure că normele de confidențialitate pe care le instituie nu constituie un obstacol pentru profesioniștii din domeniul sănătății în ceea ce privește sesizarea către autoritățile competente, în cazul în care aceștia au motive întemeiate să considere că există un risc iminent de vătămare fizică gravă. O astfel de sesizare este justificată deoarece astfel de acte ar putea să nu fie sesizate de cei care le experimentează sau le sunt martori în mod direct. În mod similar, cazurile de violență domestică sau de violență împotriva femeilor care afectează copiii sunt adesea sesizate numai de terți care observă faptul că respectivul copil prezintă un comportament neobișnuit sau semne de vătămare fizică. Copiii trebuie să fie efectiv protejați împotriva unor astfel de forme de violență și trebuie întreprinse cu promptitudine măsuri adecvate. Prin urmare, profesioniștii care vin în contact cu victime copii, inclusiv profesioniștii din domeniul sănătății, al serviciilor sociale sau al educației, nu ar trebui să fie constrânși de normele de confidențialitate în cazul în care au motive întemeiate să considere că a fost comisă o vătămare fizică gravă împotriva unui copil. În cazul în care profesioniștii raportează astfel de cazuri de violență, statele membre ar trebui să se asigure că nu este angajată răspunderea acestora pentru nerespectarea confidențialității. Cu toate acestea, secretul profesional al avocatului ar trebui să fie protejat, în conformitate cu articolul 7 din Cartă, astfel cum se justifică prin rolul fundamental atribuit avocaților într-o societate democratică. Atunci când dreptul intern prevede acest lucru, ar trebui să fie protejat și secretul confesiunii sau principiile echivalente aplicabile pentru a proteja libertatea religioasă. În plus, posibilitatea profesioniștilor de a raporta astfel de cazuri de violență nu aduce atingere normelor naționale privind confidențialitatea surselor aplicabile în contextul mijloacelor de informare în masă.
- (34) Pentru a combate subraportarea în cazurile în care victima este un copil, ar trebui să fie stabilite proceduri de raportare sigure și adaptate copiilor. Acestea pot include utilizarea unui limbaj simplu și accesibil în cadrul audierilor efectuate de autoritățile competente. Statele membre ar trebui să se asigure că, în măsura posibilului, în timpul procedurilor de raportare sunt prezenți profesioniști specializați în îngrijirea și în sprijinirea copiilor pentru a acorda asistență copiilor. Ar putea exista situații în care o astfel de asistență ar putea să nu fie relevantă, de exemplu datorită maturității copilului sau în cazul raportării online sau atunci când o astfel de asistență s-ar putea dovedi dificilă, de exemplu în zonele slab populate.

- (35) Este important ca statele membre să se asigure că victimele care sunt resortisanți ai țărilor terțe, indiferent de statutul lor în ceea ce privește rezidența, nu sunt descurajate să raporteze cazurile de violență împotriva femeilor sau de violență domestică și sunt tratate fără discriminare în legătură cu statutul lor privind rezidența, în conformitate cu obiectivele Directivei 2012/29/UE. Pentru a proteja toate victimele împotriva violenței repetate, este important să se aplice o abordare centrată pe victime. În special, ar trebui să se asigure faptul că aplicarea procedurii de returnare în temeiul Directivei 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁶⁾ nu împiedică victimele să își exercite dreptul de a fi ascultate în temeiul Directivei 2012/29/UE. În conformitate cu Directiva 2008/115/CE, statele membre pot decide să acorde un permis de ședere autonom sau o altă autorizație care conferă un drept de ședere din motive de compasiune, umanitare sau de altă natură unui resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală pe teritoriul lor și trebuie să respecte obligația prevăzută în directiva respectivă de a lua în considerare, în măsura posibilului, nevoile speciale ale persoanelor vulnerabile pe perioada până la termenul pentru plecarea voluntară, în cazul în care a fost acordat un astfel de termen în temeiul directivei respective.
- (36) Întârzierile în prelucrarea plângerilor privind violența împotriva femeilor și violența domestică pot genera riscuri deosebite pentru victimele acestor acte de violență, având în vedere că acestea ar putea fi în continuare în pericol iminent și adesea autorii infracțiunii ar putea fi membri apropiați ai familiei victimei sau soț/soție. Prin urmare, autoritățile competente ar trebui să beneficieze de formare în mod corespunzător și să dispună de experiență adecvată și de instrumente eficiente de anchetă pentru investigarea și urmărirea penală a unor astfel de acte, fără a trebui să înființeze servicii sau unități specializate.
- (37) Anchetarea sau urmărirea penală a violului nu ar trebui să depindă de raportarea unui astfel de caz de viol de către victimă sau reprezentantul victimei sau de formularea plângerii de către victimă sau reprezentantul acesteia. În mod similar, procedurile penale ar trebui să continue chiar și atunci când victima își retrage plângerea. Acest lucru nu aduce atingere puterii discreționare a autorităților de urmărire penală de a întrerupe procedurile penale din alte motive, de exemplu atunci când concluzionează că nu există suficiente probe pentru continuarea procedurii penale.
- (38) Victimele violenței domestice sau ale violenței sexuale au nevoie, în general, de protecție imediată și de sprijin specific, de exemplu în cazul violenței partenerului intim, unde rata de recidivă tinde să fie ridicată. Prin urmare, într-o etapă cât mai timpurie, de exemplu în momentul primului contact al victimei cu autoritățile competente, cât mai repede posibil după primul contact între autoritățile competente și victimă sau de îndată ce apare suspiciunea că persoana în cauză este o victimă a violenței domestice sau a violenței sexuale, ar trebui inițiată o evaluare individuală a nevoilor victimei. Aceasta poate fi efectuată înainte ca victima să fi sesizat în mod oficial o infracțiune sau la inițiativa autorității competente, în cazul în care infracțiunea este raportată de o parte terță.
- (39) Atunci când se evaluează nevoile victimelor în materie de protecție și de sprijin, principala preocupare ar trebui să fie asigurarea siguranței victimei și oferirea de sprijin adaptat, ținând seama, printre altele, de circumstanțele individuale ale victimei. Astfel de circumstanțe care necesită o atenție specială ar putea include, de exemplu, faptul că victima este însărcinată, dependența victimei de autorul infracțiunii sau suspectul sau relația sa cu acesta, riscul ca victima să se întoarcă la autorul infracțiunii sau la suspect, separarea recentă de autorul infracțiunii sau de suspect, riscul potențial să fie folosiți copiii pentru a exercita controlul asupra victimei, riscurile pentru victimele cu dizabilități și folosirea animalelor de companie pentru a exercita presiune asupra victimei. Ar trebui, de asemenea, luat în considerare gradul de control exercitat de autorul infracțiunii sau de suspect asupra victimei, fie din punct de vedere psihologic, fie din punct de vedere economic.
- (40) Pentru a oferi sprijin și protecție cuprinzătoare victimelor, toate autoritățile competente și organismele relevante, fără a se limita la autoritățile de aplicare a legii și la autoritățile judiciare, ar trebui să se implice în evaluarea riscurilor la care sunt expuse victimele și în adoptarea de măsuri de sprijin adecvate, pe baza unor orientări clare emise de statele membre. Aceste orientări ar trebui să cuprindă factorii care trebuie să fie luați în considerare atunci când se evaluează riscul pe care îl prezintă autorul infracțiunii sau suspectul, inclusiv faptul că este posibil ca suspectii acuzați de comiterea unor infracțiuni minore să fie la fel de periculoși ca cei acuzați de comiterea unor infracțiuni mai grave, în special în cazurile de violență domestică și de urmărire în scopul hărțuirii. Autoritățile competente ar trebui să revizuiască evaluarea individuală la intervale regulate pentru a se asigura că nu există noi nevoi de protecție sau de sprijin cărora nu li se răspunde. De exemplu, o astfel de revizuire ar putea avea loc în momente importante ale procesului, cum ar fi începerea judecății, pronunțarea unei hotărâri sau a unei ordonanțe sau în contextul procedurilor de revizuire privind încredințarea copiilor sau drepturile de vizită.
- (41) Pentru a evita victimizarea secundară și repetată, intimidarea și răzbunarea, persoanele aflate în întreținere ar trebui să beneficieze de aceleași măsuri de protecție ca cele acordate victimei, cu excepția cazului în care există indicii că persoanele aflate în întreținere nu au nevoi specifice. Autoritățile competente ar trebui să evalueze dacă există indicii că persoana aflată în întreținere nu are nevoi specifice de protecție, deoarece, dacă se poate stabili că nu există nevoi specifice de protecție, orice măsură bazată pe presupunerea greșită a unor nevoi specifice de protecție ar fi disproporționată. Din cauza vulnerabilității lor, persoanele aflate în întreținere cu vârsta mai mică de 18 ani sunt

⁽⁶⁾ Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (JO L 348, 24.12.2008, p. 98).

expuse în mod deosebit riscului de a suferi traume emoționale care să le afecteze dezvoltarea. Atunci când acest lucru este prevăzut în dreptul intern, și alte persoane aflate în întreținere pot fi considerate a fi expuse la un risc similar.

- (42) Victimele au adesea nevoie de sprijin specific. Pentru a se asigura că acestea primesc efectiv oferte de sprijin, autoritățile competente ar trebui să direcționeze victimele către servicii de sprijin adecvate. Acest lucru ar trebui să fie valabil în special în cazul în care o evaluare individuală ar arăta că victima are nevoi de sprijin specific. Atunci când se determină dacă este necesar ca victimele copii să fie îndrumate către servicii de sprijin, interesul superior al acestora este considerat primordial, astfel cum se prevede la articolul 24 din Cartă. Statele membre ar trebui să se asigure că prelucrarea datelor cu caracter personal aferente de către autoritățile competente este legală, în conformitate cu dispozițiile relevante privind legalitatea prelucrării prevăzute în Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁷⁾ și în conformitate cu Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁸⁾. Caracterul legal menționat ar trebui să cuprindă garanții adecvate privind datele cu caracter personal care respectă esența dreptului la protecția datelor și instituie măsuri corespunzătoare și specifice pentru protejarea drepturilor fundamentale și a intereselor persoanelor. În cazul în care autoritățile competente transferă datele cu caracter personal ale victimelor către servicii de sprijinire în scopuri legate de direcționarea victimelor, acestea ar trebui să se asigure că datele transferate se limitează la ceea ce este necesar pentru a informa serviciile de sprijinire cu privire la circumstanțele cazului, astfel încât victimele să beneficieze de sprijin și protecție adecvate. Un serviciu de sprijin ar trebui să stocheze datele cu caracter personal numai atât timp cât este necesar și, în orice caz, nu mai mult de cinci ani sau o perioadă mai scurtă de timp, dacă acest lucru este prevăzut în dreptul intern, după ultimul contact dintre serviciul de sprijin și victimă.
- (43) Statele membre ar trebui să adopte măsurile necesare pentru a asigura posibilitatea emiterii de ordine de interdicție de urgență, de ordine de restricție și de ordine de protecție, pentru a asigura protecția efectivă a victimelor și a persoanelor aflate în întreținere.
- (44) Fără a constitui o alternativă la arestarea și detenția suspecților și a autorilor infracțiunilor, care rămân sub incidența dreptului intern, statele membre ar trebui să se asigure că se pot emite ordine de interdicție de urgență, ordine de restricție sau ordine de protecție în situații de pericol iminent, cum ar fi atunci când vătămarea este iminentă sau s-a materializat deja și este probabil să se producă din nou și că, în astfel de situații relevante și în cazul în care, în temeiul dreptului intern, astfel de ordine fac obiectul unei cereri din partea victimei, victimele sunt informate despre posibilitatea de a solicita astfel de ordine.
- (45) Ordinele de protecție pot interzice autorului infracțiunii sau suspectului să aibă acces în anumite localități, să se apropie de victimă sau de persoanele aflate în întreținerea acesteia la o distanță mai mică decât cea prevăzută sau să contacteze aceste persoane, inclusiv prin utilizarea de interfețe online. Ordinele de protecție pot include, de asemenea, interzicerea deținerii de arme de foc sau de arme letale, colo unde este cazul. Ordinele de interdicție de urgență, ordinele de restricție sau ordinele de protecție ar trebui să fie emise fie pentru o perioadă specificată, fie până la modificarea sau anularea ordinelor.
- (46) Monitorizarea electronică permite, dacă este cazul, să se asigure respectarea ordinelor de interdicție de urgență, a ordinelor de restricție și a ordinelor de protecție, să se înregistreze dovezi ale încălcării unor astfel de ordine și să se înăsprească supravegherea autorilor infracțiunilor. Dacă este disponibilă, adecvată și relevantă, ținând seama de circumstanțele cazului și de natura juridică a procedurilor, ar trebui să fie avută în vedere monitorizarea electronică ca mijloc de a garanta executarea ordinelor de interdicție de urgență, a ordinelor de restricție și a ordinelor de protecție. Când se utilizează monitorizarea electronică, victimele ar trebui să fie întotdeauna informate despre capacitățile și limitelor acesteia.
- (47) Pentru a garanta eficacitatea ordinelor de interdicție de urgență, a ordinelor de restricție și a ordinelor de protecție, ar trebui să fie aplicate sancțiuni în cazul nerespectării astfel de ordine. Sancțiunile respective pot fi de natură penală sau nepenală și pot include pedepse cu închisoarea, amenzi sau orice sancțiune nepenală eficace, proporțională și cu efect de descurajare. Este esențial ca victimele să aibă posibilitatea de a fi informate despre o încălcare a ordinelor de interdicție de urgență, a ordinelor de restricție sau a ordinelor de protecție, în cazul în care o astfel de încălcare ar putea avea un impact asupra siguranței lor. Întrucât încălcările ordinelor de interdicție de urgență, ale ordinelor de

⁽⁷⁾ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

⁽⁸⁾ Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului (JO L 119, 4.5.2016, p. 89).

restricție sau ale ordinelor de protecție pot mări riscurile și pot face necesară o protecție suplimentară, după o încălcare sesizată ar trebui să fie avută în vedere revizuirea evaluării individuale.

- (48) Administrarea de probe privind comportamentul sexual din trecut, preferințele sexuale ale victimei și ținuta sau vestimentația victimei, pentru a contesta credibilitatea și lipsa consimțământului victimelor în cazurile de violență sexuală, în special în cazurile de viol, poate consolida perpetuarea stereotipurilor cu efecte dăunătoare asupra victimelor și poate cauza victimizarea repetată sau secundară. Prin urmare, statele membre ar trebui să se asigure că probele privind comportamentul sexual din trecut al victimei sau alte aspecte ale vieții private a victimei legate de acesta sunt permise numai în cazul în care este necesar să se evalueze o chestiune specifică în cazul de față sau pentru exercitarea dreptului la apărare.
- (49) Având în vedere particularitățile și circumstanțele unice implicate în infracțiunile de violență împotriva femeilor și de violență domestică, orientările pentru autoritățile de aplicare a legii și de urmărire penală au o valoare intrinsecă. Având în vedere vulnerabilitățile specifice ale victimelor, îndrumările privind modul în care acestea ar trebui să fie tratate în fiecare etapă a procesului sunt esențiale pentru a crește gradul de conștientizare și pentru a evita revictimizarea în abordarea acestor tipuri de infracțiuni. Orientările pentru autoritățile de urmărire penală pot fi înțelese atât ca un ghid de procedură, cât și ca o referință pentru cele mai bune practici. Mai ales în ce privește modul de a aborda și trata victimele în funcție de situația și experiența lor unice, serviciile specializate pentru femei pot oferi consiliere de specialitate și îndrumări pe baza interacțiunilor lor zilnice cu victimele. Statele membre sunt încurajate să se consulte și să coopereze cu serviciile specializate pentru femei în vederea elaborării și revizuirii unor astfel de orientări. Statele membre ar trebui să își revizuiască orientările pentru autoritățile de aplicare a legii și pentru autoritățile de urmărire penală atunci când apar schimbări importante în cadrele lor juridice sau la nivelul societății în general. Este vorba despre cazurile în care apar modificări substanțiale ale legislației existente sau ale jurisprudenței consacrate sau noi tendințe sau forme de violență, în special atunci când evoluțiile tehnologice dau naștere unor noi forme de violență cibernetică.
- (50) Având în vedere complexitatea și gravitatea infracțiunilor de violență împotriva femeilor și de violență domestică, precum și nevoile specifice de sprijin ale victimelor, statele membre ar trebui să se asigure că organismele desemnate oferă sprijin suplimentar și previn astfel de infracțiuni. Având în vedere competența lor în materie de discriminare pe criteriul de sex, organismele naționale de promovare a egalității, înființate în conformitate cu Directiva 2004/113/CE a Consiliului ⁽⁹⁾ și cu Directivele 2006/54/CE ⁽¹⁰⁾ și 2010/41/UE ⁽¹¹⁾ ale Parlamentului European și ale Consiliului, au capacitatea de a îndeplini aceste sarcini. Pentru a permite acestor organisme să își îndeplinească sarcinile în mod eficace, statele membre ar trebui să se asigure că ele dispun de suficiente resurse umane și financiare.
- (51) Anumite infracțiuni care intră sub incidența prezentei directive presupun un risc sporit de victimizare repetată, prelungită sau chiar continuă. Acest risc se manifestă în special în legătură cu infracțiunile care presupun asigurarea accesului la materiale care rezultă în urma infracțiunilor de violență cibernetică, prin intermediul TIC, având în vedere ușurința și rapiditatea cu care astfel de materiale pot fi distribuite pe scară largă și dificultățile adesea întâlnite în ceea ce privește eliminarea unor astfel de materiale. Acest risc persistă, de regulă, chiar și după pronunțarea unei condamnări. Prin urmare, pentru a proteja în mod efectiv drepturile victimelor acestor infracțiuni, statele membre ar trebui să adopte măsuri corespunzătoare care urmăresc să elimine prompt materialele în cauză. Având în vedere că este posibil ca eliminarea la sursă să nu fie întotdeauna fezabilă, de exemplu, din cauza unor dificultăți de natură juridică sau practică legate de executarea sau de aplicarea unui ordin de eliminare, statelor membre ar trebui să li se permită, de asemenea, să prevadă măsuri de blocare promptă a accesului la materialele respective.
- (52) Dispozițiile prezentei directive în ceea ce privește ordinele și alte măsuri de eliminare și de blocare a accesului la materiale relevante nu ar trebui să aducă atingere normelor relevante cuprinse în Regulamentul (UE) 2022/2065 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹²⁾. În special, astfel de ordine ar trebui să respecte interdicția de a impune

⁽⁹⁾ Directiva 2004/113/CE a Consiliului din 13 decembrie 2004 de aplicare a principiului egalității de tratament între femei și bărbați privind accesul la bunuri și servicii și furnizarea de bunuri și servicii (JO L 373, 21.12.2004, p. 37).

⁽¹⁰⁾ Directiva 2006/54/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iulie 2006 privind punerea în aplicare a principiului egalității de șanse și al egalității de tratament între bărbați și femei în materie de încadrare în muncă și de muncă (JO L 204, 26.7.2006, p. 23).

⁽¹¹⁾ Directiva 2010/41/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 iulie 2010 privind aplicarea principiului egalității de tratament între bărbați și femeile care desfășoară o activitate independentă și de abrogare a Directivei 86/613/CEE a Consiliului (JO L 180, 15.7.2010, p. 1).

⁽¹²⁾ Regulamentul (UE) 2022/2065 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 octombrie 2022 privind o piață unică pentru serviciile digitale și de modificare a Directivei 2000/31/CE (Regulamentul privind serviciile digitale) (JO L 277, 27.10.2022, p. 1).

obligații generale de monitorizare sau de cercetare activă a faptelor, precum și cerințele specifice ale acestui regulament în ceea ce privește ordinea de eliminare a conținutului online ilegal.

- (53) Măsurile care vizează eliminarea promptă a materialului sau blocarea accesului la materiale ar trebui să includă, în special, împuternicirea autorităților naționale să emită ordine adresate furnizorilor de servicii de găzduire, prin care să li se ceară să elimine sau chiar să blocheze accesul la unul sau mai multe materiale specifice în cauză. Autoritățile naționale ar trebui să poată emite, de asemenea, ordine de blocare a accesului altor furnizori de servicii intermediare relevanți.
- (54) Orice măsuri de eliminare sau de blocare a accesului, inclusiv, în special, ordinele de eliminare sau de blocare a accesului, sunt de natură să afecteze drepturile și interesele altor părți decât victimele, cum ar fi furnizorii de conținut, furnizorii de servicii de găzduire ale căror servicii pot fi utilizate și utilizatorii finali ai serviciilor respective, precum și interesul general. Prin urmare, ar trebui să se asigure că aceste ordine și alte măsuri pot fi adoptate numai în mod transparent și că sunt prevăzute garanții adecvate, astfel încât să se asigure că acestea rămân limitate la ceea ce este necesar și proporțional, că securitatea juridică este garantată, că furnizorii de servicii de găzduire, alți furnizori de servicii intermediare relevanți și furnizorii de conținut își pot exercita dreptul la o cale de atac eficientă în conformitate cu dispozițiile dreptului intern și că se obține un echilibru echitabil între toate drepturile și interesele implicate, inclusiv drepturile fundamentale ale tuturor părților interesate, în conformitate cu dispozițiile Cartei. Trebuie acordată importanță efectuării unei analize atente a tuturor drepturilor și intereselor aflate în joc, de la caz la caz.
- (55) Având în vedere importanța potențială a materialelor care ar putea face obiectul ordinelor sau al altor măsuri întreprinse în temeiul prezentei directive pentru a elimina sau a bloca accesul la acestea în scopul cercetării sau urmării penale a infracțiunilor relevante în temeiul dreptului penal, ar trebui să se adopte măsurile necesare care să permită autorităților competente să obțină și să păstreze în siguranță astfel de materiale, atunci când este necesar. Aceste măsuri ar putea consta, de exemplu, în impunerea obligației ca furnizorii de servicii de găzduire sau alți furnizori relevanți de servicii intermediare să transmită materialele către autoritățile respective sau să păstreze materialele pentru o perioadă limitată care să nu depășească ceea ce este necesar. Orice astfel de măsuri ar trebui să asigure securitatea materialelor, să rămână limitate la ceea ce este rezonabil și proporțional și să respecte normele aplicabile privind protecția datelor cu caracter personal.
- (56) Pentru a evita victimizarea secundară, victimele ar trebui să aibă posibilitatea să obțină despăgubiri pe parcursul procedurilor penale.
- (57) Serviciile specializate de sprijin ar trebui să acorde sprijin victimelor tuturor formelor de violență împotriva femeilor și ale violenței domestice, inclusiv ale violenței sexuale, ale mutilării genitale feminine, ale căsătoriei forțate, ale avortului forțat și sterilizării forțate, ale hărțuirii sexuale și ale diferitelor forme de violență cibernetică. Victimelor ar trebui să li se ofere servicii specializate de sprijin, indiferent dacă au depus sau nu o plângere oficială.
- (58) Serviciile specializate de sprijin ar trebui să ofere victimelor sprijin adaptat nevoilor specifice ale acestora. Un astfel de sprijin ar trebui să fie oferit de o persoană de același sex, atunci când i se solicită acest lucru sau dacă este cazul și dacă o astfel de persoană este disponibilă. Pe baza cerințelor prevăzute în Directiva 2012/29/UE, cadrul juridic trebuie completat pentru a se asigura că serviciilor specializate de sprijin li se pun la dispoziție toate instrumentele necesare pentru a oferi sprijin specific și integrat victimelor, având în vedere nevoile lor specifice. Aceste servicii ar putea fi oferite pe lângă serviciile generale de sprijin pentru victime sau ca parte integrantă a acestora, acestea din urmă putând face apel la entitățile existente care oferă sprijin specializat, precum serviciile specializate care oferă sprijin femeilor. Sprijinul acordat de serviciile specializate de sprijin ar putea fi acordat de autoritățile publice, de organizațiile de sprijinire a victimelor sau de alte organizații neguvernamentale, ținând seama de geografia și de componența demografică a statelor membre. Astfel de autorități și organizații ar trebui să beneficieze de suficiente resurse umane și financiare. În cazul în care serviciile sunt oferite de organizații neguvernamentale, statele membre ar trebui să se asigure că acestea primesc fonduri adecvate.
- (59) Serviciile specializate de sprijin pentru femei pot juca un rol crucial în furnizarea de consiliere și sprijin victimelor, printre acestea numărându-se centre de sprijin pentru femei, adăposturi pentru femei, linii de asistență telefonică, centre de primire în regim de urgență în caz de viol, centre de asistență în caz de violență sexuală și servicii primare de prevenție. Ele pot fi oferite și de organizații neguvernamentale conduse de femei.
- (60) Victimele au, de regulă, nevoi multiple în materie de protecție și de sprijin. Pentru a răspunde acestor nevoi în mod eficace, statele membre ar trebui să ofere aceste servicii în același spațiu, coordonând serviciile prin intermediul unui punct de contact sau facilitând accesul la astfel de servicii prin intermediul unui punct unic de acces online. Un punct unic de acces online ar asigura faptul că victimele din regiuni îndepărtate sau care nu pot ajunge fizic la astfel de

servicii specializate de sprijin au, de asemenea, acces la serviciile respective. Un punct unic de acces online ar trebui, cel puțin, să implice crearea unui site web unic și actualizat, care să prezinte toate informațiile relevante privind serviciile de sprijin și protecție disponibile și indicațiile de acces la acestea. Un astfel de site web ar trebui să respecte cerințele de accesibilitate pentru persoane cu dizabilități.

- (61) Victimele au nevoi unice de sprijin, având în vedere trauma suferită. Serviciile specializate de sprijin ar trebui să ofere asistență victimelor, care să le capaciteze și să le ajute în procesul lor de recuperare. Serviciile specializate de asistență ar trebui să fie disponibile în număr suficient și distribuite în mod adecvat pe teritoriul fiecărui stat membru, ținând seama de geografia statului membru vizat și de componența demografică a respectivului stat membru, precum și de oferta de mijloace online. În acest scop, sprijinul specializat trebuie să fie oferit într-o limbă pe care victima o poate înțelege și într-o manieră adaptată vârstei acesteia.
- (62) Serviciile specializate de sprijin, inclusiv adăposturile și centrele de primire în regim de urgență în caz de viol, ar trebui considerate esențiale în timpul crizelor și al stărilor de urgență, inclusiv în timpul crizelor sanitare. Scopul ar trebui să fie oferirea în continuare a respectivelor servicii în situațiile în care cazurile de violență domestică și violență împotriva femeilor tind să crească.
- (63) Asistența și sprijinul pentru victime ar trebui să fie acordate înainte de începerea procedurilor penale, pe parcursul acestora și pentru o perioadă de timp corespunzătoare după încheierea procedurilor penale, de exemplu, în cazul în care tratamentul medical este în continuare necesar pentru a remedia consecințele fizice sau psihologice grave ale violenței sau în cazul în care siguranța victimei este periclitată în special din cauza declarațiilor făcute de victimă în cursul respectivelor proceduri.
- (64) Natura traumatizantă a violenței sexuale, inclusiv a violului, necesită un răspuns deosebit de sensibil din partea unui personal instruit și specializat. Victimele violenței sexuale au nevoie de asistență post-traumatică imediată, combinată cu examinări medico-legale imediate, în vederea păstrării în siguranță a probelor necesare pentru urmărirea penală viitoare. Ar trebui să existe un număr suficient de centre de trimitere a cazurilor de criză în urma violului sau a violenței sexuale, care să fie răspândite în mod corespunzător pe teritoriul fiecărui stat membru, ținând seama de geografia și compoziția demografică a statului membru în cauză. Astfel de centre pot face parte din sistemul de sănătate existent în statul membru. În mod similar, victimele mutilării genitale feminine, care sunt adesea fete, au de obicei nevoie de sprijin specific. Prin urmare, statele membre ar trebui să se asigure că oferă sprijin specific, adaptat nevoilor acestor victime. Având în vedere circumstanțele unice ale victimelor unor astfel de infracțiuni și vulnerabilitatea asociată acestora, un astfel de sprijin specializat ar trebui să fie oferit la cele mai înalte standarde de respectare a vieții private și confidențialitate.
- (65) Hărțuirea sexuală la locul de muncă este considerată o formă de discriminare pe criteriul de sex în temeiul Directivelor 2004/113/CE, 2006/54/CE și 2010/41/UE. Hărțuirea sexuală la locul de muncă are consecințe negative semnificative atât pentru victime, cât și pentru angajatori. Ar trebui să fie furnizate servicii de consiliere internă sau externă atât victimelor, cât și angajatorilor, în cazul în care hărțuirea sexuală la locul de muncă este incriminată în mod specific în temeiul dreptului intern. Astfel de servicii ar trebui să includă informații despre modalități de abordare adecvată cazurilor de hărțuire sexuală la locul de muncă, inclusiv despre căile de atac disponibile pentru a îndepărta autorul infracțiunii de la locul de muncă.
- (66) Statele membre sunt încurajate să se asigure că liniile telefonice de urgență naționale sunt accesibile gratuit prin intermediul numărului armonizat la nivelul Uniunii, și anume 116 016, în plus față de orice numere naționale existente, și că liniile telefonice de urgență naționale sunt disponibile 24 de ore din 24. Publicul ar trebui să fie informat în mod corespunzător despre existența și utilizarea acestui număr armonizat. Aceste linii telefonice de urgență ar trebui să poată fi operate de servicii specializate de asistență, inclusiv de servicii specializate de sprijinire a femeilor, în conformitate cu practicile naționale. Furnizorii de linii telefonice de urgență existenți, inclusiv organizațiile neguvernamentale, au o experiență semnificativă în furnizarea unor astfel de servicii. Sprijinul acordat prin intermediul unor astfel de linii telefonice de urgență ar trebui să includă consilierea în situații de criză și furnizarea de informații victimelor despre servicii de tip față în față, cum ar fi adăposturile, serviciile specializate de sprijin, alte servicii sociale și de sănătate relevante sau poliția. Liniile de asistență telefonică pentru victimele criminalității ar trebui să poată direcționa victimele către servicii specializate de sprijin, linii telefonice de urgență specializate sau ambele, dacă este necesar și solicitat.
- (67) Adăposturile și alte spații de cazare provizorie pentru victimele criminalității joacă un rol esențial în protejarea victimelor împotriva violenței. Pe lângă asigurarea unui loc sigur de ședere, adăposturile ar trebui să ofere sprijinul necesar în ceea ce privește problemele interconectate legate de sănătate, inclusiv sănătatea psihică, și situația financiară a victimelor și de bunăstarea copiilor acestora, pregătind în ultimă instanță victimele pentru o viață autonomă. Statele membre ar trebui să se asigure că este disponibil un număr suficient de adăposturi și alte spații de cazare provizorie adecvate. Noțiunea „număr suficient” urmărește să garanteze satisfacerea nevoilor tuturor victimelor, atât în ceea ce privește locurile de adăpostire, cât și sprijinul specializat. Raportul final de activitate al

Grupului operativ al Consiliului Europei pentru combaterea violenței împotriva femeilor, inclusiv a violenței domestice, din septembrie 2008 recomandă cazarea în condiții de siguranță în adăposturi specializate pentru femei, disponibile în fiecare regiune, dotate cu un spațiu de cazare familial la 10 000 de locuitori. Cu toate acestea, numărul de adăposturi pentru victimele criminalității ar trebui să reflecte o estimare realistă a nevoii efective. Identitatea victimelor care se află în astfel de adăposturi ar trebui să rămână confidențială pentru a asigura siguranța femeilor. Adăposturile ar trebui să fie echipate pentru a răspunde nevoilor specifice ale femeilor, inclusiv prin punerea la dispoziție de adăposturi exclusiv pentru femei. Adăposturile și alte spații adecvate de cazare provizorie ar trebui să fie disponibile pentru a răspunde nevoilor speciale ale persoanelor aflate în întreținere cu vârsta sub 18 ani. Totuși, siguranța și bunăstarea victimelor care trăiesc în astfel de adăposturi și spații de cazare rămâne prima prioritate, în special în cazul în care victimele și persoanele aflate în întreținere aproape de vârsta adultă sunt cazate împreună. În cazul în care adăposturile nu sunt gratuite, iar statele membre solicită o contribuție din partea victimelor atunci când sunt găzduite în adăposturi sau spații de cazare provizorii, contribuția ar trebui să fie accesibilă din punct de vedere financiar și să nu împiedice accesul victimelor la adăposturi sau la cazare provizorie. Adăposturile ar trebui să asigure personal instruit și specializat care să intre în contact cu victimele și să le sprijine.

- (68) Pentru a răspunde în mod eficace consecințelor negative asupra copiilor, măsurile de sprijin pentru copii ar trebui să includă consiliere psihologică specializată adaptată vârstei, nevoilor de dezvoltare și situației individuale a copilului, împreună cu îngrijire pediatrică, dacă este necesar, și să fie întreprinse de îndată ce autoritățile competente au motive întemeiate să considere că respectivii copii ar fi putut fi victime ale violenței, inclusiv martori. Atunci când se acordă sprijin copiilor, drepturile copilului, astfel cum sunt prevăzute la articolul 24 din Cartă, ar trebui să fie considerate primordiale.
- (69) Având în vedere consecințele pe tot parcursul vieții ale violenței împotriva femeilor sau ale violenței domestice asupra copiilor al căror părinte a fost ucis ca urmare a acestor infracțiuni, statele membre ar trebui să se asigure că acești copii pot beneficia pe deplin de prezenta directivă, în special prin măsuri de protecție și de sprijin specifice, inclusiv în cursul oricăror proceduri judiciare relevante.
- (70) Pentru a asigura siguranța copiilor în timpul eventualelor vizite ale unui autor al infracțiunii sau ale unui suspect care are autoritatea părintească și drept de vizită, astfel cum se stabilește în conformitate cu normele de drept civil național aplicabile, statele membre ar trebui să se asigure că sunt puse la dispoziție spații neutre supravegheate, inclusiv birouri de protecție a copilului sau de asistență socială, astfel încât vizitele să poată avea loc în acestea, în interesul superior al copilului. Dacă este necesar, vizitele ar trebui să aibă loc în prezența personalului din cadrul serviciului de protecție a copilului sau de asistență socială. În cazul în care este necesar să se asigure cazare provizorie, copiii ar trebui să fie cazați, cu prioritate, împreună cu deținătorul autorității părintești care nu este autorul infracțiunii sau suspect. Ar trebui să se țină cont în permanență de interesul superior al copilului.
- (71) Victimele afectate de discriminare intersecțională sunt expuse unui risc mai mare de violență. Dintre acestea fac parte femeile cu dizabilități, femeile cu statut sau permis de ședere ca persoană aflată în întreținere, femeile migrante fără acte de identitate, femeile care solicită protecție internațională, femeile care fug din zone de conflict armat, femeile fără adăpost, cu origine rasială sau etnică minoritară, care locuiesc în zonele rurale, femeile care se prostituează, femeile cu venituri mici, femeile aflate în detenție, persoane lesbiene, gay, bisexuale, transgen și intersexuale, femeile în vârstă sau femeile cu tulburări legate de alcool și consumul de droguri. Victimele afectate de discriminare intersecțională ar trebui, prin urmare, să beneficieze de protecție și sprijin specific.
- (72) Femeile cu dizabilități se confruntă în mod disproporționat cu violența împotriva femeilor și cu violența domestică și, din cauza dizabilităților lor, întâmpină adesea dificultăți în ceea ce privește accesul la măsurile de protecție și de sprijin. Prin urmare, statele membre ar trebui să se asigure că acestea pot beneficia pe deplin de drepturile prevăzute în prezenta directivă, în condiții de egalitate cu celelalte persoane, acordând în același timp atenția cuvenită vulnerabilității specifice a acestor victime și dificultăților cu care s-ar putea confrunta acestea în încercarea de a obține ajutor.
- (73) Acțiunile de prevenire a violenței împotriva femeilor și a violenței domestice ar trebui să se bazeze pe o abordare cuprinzătoare, compusă din măsuri de prevenție primare, secundare și terțiare. Măsurile de prevenție primare ar trebui să vizeze prevenirea apariției violenței și ar trebui să includă acțiuni precum campanii de sensibilizare și programe de educație ținute pentru a crește gradul de înțelegere în rândul publicului larg a diferitelor manifestări pe care le pot avea toate formele de violență și a consecințelor acestora și pentru a oferi o mai bună cunoaștere a noțiunii de consimțământ în relațiile interpersonale la o vârstă timpurie. Măsurile de prevenție secundare ar trebui să vizeze detectarea timpurie a violenței și prevenirea într-un stadiu incipient a evoluției sau amplificării acesteia. Prevenirea terțiară ar trebui să se axeze pe prevenirea recidivei și a revictimizării, precum și pe gestionarea corespunzătoare a consecințelor violenței și ar putea include promovarea intervenției martorilor, a centrelor de intervenție timpurie și a programelor de intervenție.

- (74) Statele membre ar trebui să ia măsuri de prevenție adecvate. Astfel de măsuri ar putea include campanii de sensibilizare pentru a combate violența împotriva femeilor și violența domestică. Măsuri de prevenție pot să fie adoptate, de asemenea, în educația formală, în special prin consolidarea educației sexuale și a competențelor socioemoționale și a empatiei, precum și prin învățarea dezvoltării de relații sănătoase și bazate pe respect. Ținând seama de barierele lingvistice și de diferitele niveluri de alfabetizare și de competență, statele membre ar trebui să vizeze prin măsuri țintite grupurile expuse unui risc crescut, printre care se numără copiii, ținând seama de vârsta și maturitatea lor, persoanele cu dizabilități, persoanele care prezintă tulburări legate de alcool și de consumul de droguri, precum și persoanele lesbiene, homosexuale, bisexuale, transsexuale sau intersexuale.
- (75) Statele membre ar trebui să adopte măsuri pentru a preveni cultivarea stereotipurilor de gen dăunătoare, în scopul eradicării ideii de inferioritate a femeilor sau a rolurilor stereotipe ale femeilor și bărbaților. Aici ar putea fi incluse și măsuri care urmăresc să asigure că obiceiurile, cultura, religia, tradiția sau onoarea nu sunt percepute ca justificare sau ca factor ce antrenează un tratament mai permisiv pentru infracțiunile de violență împotriva femeilor sau de violență domestică. Măsurile de prevenție ar trebui să încurajeze bărbații și băieții să acționeze ca modele pozitive de sprijinire a egalității între bărbați și femei, dar ar trebui totodată să vizeze depășirea stereotipurilor prin care bărbații sunt împiedicați să apeleze la ajutor în situații de violență îndreptate împotriva lor. Având în vedere că, începând de la o vârstă foarte fragedă, copiii sunt expuși rolurilor de gen care le modelează percepția de sine și le influențează alegerile educaționale și profesionale, precum și așteptările cu privire la rolurile lor de femei și bărbați pe tot parcursul vieții, este esențial ca stereotipurile de gen să fie abordate începând cu educația și îngrijirea timpurie.
- (76) Pentru a concentra resursele acolo unde este cea mai mare nevoie de ele, cerința de a lua măsuri de prevenție pentru a sensibiliza publicul cu privire la mutilarea genitală feminină și la căsătoriile forțate și amploarea acestor măsuri ar trebui să fie proporționale cu numărul de persoane expuse riscului sau afectate de practica respectivă în statul membru în cauză.
- (77) Pentru a se asigura că victimele sunt identificate și beneficiază de sprijin adecvat și de protecție, statele membre ar trebui să se asigure că funcționarii care sunt cei mai susceptibili să intre în contact cu victimele beneficiază de formare și de informații specifice. Personalul instanțelor ar trebui să aibă obligația de a urma o astfel de formare numai dacă este probabil să intre în contact cu victimele și numai la un nivel adecvat contactului pe care îl au cu victimele. Ar trebui să fie promovată formarea pentru avocați, procurori și judecători, precum și pentru practicienii care oferă victimelor sprijin sau servicii de justiție restaurativă. Această formare ar trebui să includă, după caz, formare cu privire la servicii specifice de sprijin spre care ar trebui să fie direcționate victimele sau cursuri specializate, dacă activitatea acestora se concentrează mai ales asupra victimelor cu nevoi speciale, precum și formare psihologică specifică. Formarea ar trebui să vizeze riscul de intimidare și prevenirea acestuia, victimizarea repetată și secundară și disponibilitatea măsurilor de protecție și de sprijin pentru victime. Pentru a preveni și a aborda în mod corespunzător cazurile de hărțuire sexuală la locul de muncă, persoanele cu funcții de supraveghere ar trebui, de asemenea, să beneficieze de formare, în cazul în care hărțuirea sexuală la locul de muncă este incriminată în mod specific în temeiul dreptului intern. Aceste persoane ar trebui, de asemenea, să primească informații cu privire la riscul de violență din partea unui terț. Actele de violență comise de terți se referă la violența cu care se poate confrunta personalul la locul de muncă, comisă de altcineva și nu de un coleg, și include cazuri cum ar fi hărțuirea asistenților medicali de către un pacient.
- (78) Pentru a stabili o abordare cuprinzătoare în prevenirea și combaterea tuturor formelor de violență împotriva femeilor și de violență domestică, statele membre ar trebui să se asigure că funcționarii și profesioniștii implicați beneficiază de formare privind cooperarea multidisciplinară coordonată, cu scopul de a garanta că organismele și autoritățile guvernamentale implicate se ocupă rapid de referirile de cazuri și că specialiștii profesioniști vizați din domeniul medical, juridic, educațional sau al serviciilor sociale, participă la gestionarea acestor cazuri. Statele membre sunt cele care ar trebui să decidă modul în care organizează această formare. Obligațiile prevăzute în prezenta directivă nu ar trebui să fie interpretate ca o ingerință în autonomia instituțiilor de învățământ superior.
- (79) Pentru a contracara subraportarea, statele membre ar trebui să țină legătura cu autoritățile de aplicare a legii în procesul de elaborare a cursurilor de formare, în special în ceea ce privește stereotipurile de gen dăunătoare, dar și în ceea ce privește prevenirea infracțiunilor, având în vedere contactul de regulă apropiat al acestor autorități cu grupurile vulnerabile expuse riscului de violență și cu victimele.
- (80) Ar trebui instituite programe de intervenție care să prevină și să reducă la minimum riscul comiterii actelor de violență împotriva femeilor sau de violență domestică ori riscul de recidivă. Programele de intervenție ar trebui să fie oferite de profesioniști instruiți și calificați. Programele de intervenție ar trebui să vizeze în mod specific asigurarea unor relații sigure și educarea autorilor infracțiunilor sau a persoanelor expuse riscului de a comite infracțiuni cu privire la modul de adoptare a unui comportament nonviolent în relațiile interpersonale și la modul în care pot

contracarea modelele comportamentale violente. Statele membre ar putea utiliza standarde și orientări comune elaborate de Institutul European pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați pentru programele de intervenție.

- (81) Informațiile privind programele de intervenție disponibile ar trebui să fie furnizate unui autor al infracțiunii sau unui suspect de violență care intră sub incidența prezentei directive și pentru care a fost emis un ordin de interdicție de urgență, un ordin de restricție sau un ordin de protecție.
- (82) În ceea ce privește infracțiunile de viol, autorii infracțiunilor ar trebui să fie obligați să participe la programe de intervenție pentru a atenua riscul de recidivă.
- (83) Statele membre ar trebui să adopte și să pună în aplicare politici eficace, cuprinzătoare și coordonate care să cuprindă toate măsurile relevante de prevenire și combatere a tuturor formelor de violență împotriva femeilor și a violenței domestice. Aceste politici ar trebui să plaseze drepturile victimei în centrul tuturor măsurilor. Statele membre ar trebui să aibă libertatea de a decide care autorități sunt desemnate sau înființate ca organisme oficiale responsabile cu coordonarea, punerea în aplicare, monitorizarea și evaluarea politicilor și măsurilor de prevenire și combatere a tuturor formelor de violență reglementate prin prezenta directivă, în conformitate cu principiul autonomiei procedurale a statelor membre, cu condiția ca aceste autorități să aibă competențele necesare pentru a îndeplini sarcinile prevăzute în prezenta directivă. Statele membre ar trebui să asigure o minimă coordonare la nivel central și, după caz, la nivel regional sau local, în conformitate cu dreptul intern și fără a aduce atingere distribuției competențelor din fiecare stat membru. Coordonarea respectivă ar trebui să facă parte din planurile naționale de acțiune.
- (84) Organizațiile societății civile, printre care organizațiile neguvernamentale care lucrează cu victimele, înglobează o gamă largă de actori cu roluri și mandate multiple. Astfel de organizații oferă expertiză valoroasă, iar implicarea și contribuțiile lor ar putea fi benefice în cursul procesului de elaborare și punere în aplicare a politicilor guvernamentale, precum și al procesului de monitorizare asociat.
- (85) În cadrul eforturilor de combatere a violenței împotriva femeilor și a violenței domestice, statele membre ar trebui să adopte planuri naționale de acțiune.
- (86) Pentru a se asigura că victimele infracțiunilor de violență cibernetică definite în prezenta directivă își pot exercita în mod efectiv drepturile la eliminarea materialelor ilegale legate de aceste infracțiuni, statele membre ar trebui să încurajeze cooperarea de autoreglementare între furnizorii relevanți de servicii intermediare. Pentru a se asigura că astfel de materiale sunt depistate la timp și abordate în mod eficace și că victimele acestor infracțiuni beneficiază de asistență și sprijin în mod adecvat, statele membre ar trebui, de asemenea, să faciliteze instituirea măsurilor de autoreglementare existente de natură voluntară, cum ar fi codurile de conduită, sau să informeze cu privire la aceste măsuri. O astfel de facilitare ar trebui să includă măsuri de autoreglementare pentru depistarea riscurilor sistematice legate de violența cibernetică, în special pentru a întări mecanismele concepute pentru a o combate și pentru a îmbunătăți formarea angajaților unor astfel de furnizori de servicii intermediare care se implică în prevenirea violenței și oferă asistență și sprijin victimelor. Astfel de măsuri de autoreglementare ar putea completa acțiunile la nivelul Uniunii, în special în temeiul Regulamentului (UE) 2022/2065.
- (87) Schimbul de bune practici și consultarea în cazuri individuale, în cadrul mandatelor Eurojust, al Rețelei judiciare europene în materie penală și al altor agenții relevante ale Uniunii, ar putea fi foarte prețioase în prevenirea și combaterea tuturor formelor de violență împotriva femeilor și de violență domestică.
- (88) Politicile de combatere adecvată a violenței împotriva femeilor și a violenței domestice pot fi formulate numai pe baza unor date defalcate cuprinzătoare și comparabile. Pentru a monitoriza în mod eficace evoluțiile din statele membre, statele membre sunt, de asemenea, invitate să efectueze periodic sondaje. Acest lucru ar putea fi realizat utilizând metodologia armonizată a Comisiei (Eurostat).
- (89) Statele membre ar trebui să se asigure că datele colectate în scopurile prezentei directive se limitează la ceea ce este necesar pentru a sprijini monitorizarea prevalenței și a tendințelor violenței împotriva femeilor și ale violenței domestice și pentru a elabora noi strategii de politică în domeniul respectiv. Statele membre ar trebui să furnizeze datele cerute Institutului European pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați pentru a permite comparabilitatea, evaluarea și analiza acestor date la nivelul Uniunii.

- (90) Toate prelucrările de date cu caracter personal efectuate în temeiul prezentei directive, inclusiv schimbul sau transmiterea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente, trebuie să se desfășoare în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/679 și cu Directivele 2002/58/CE ⁽¹³⁾ și (UE) 2016/680 ale Parlamentului European și ale Consiliului. Toate prelucrările de date cu caracter personal efectuate de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii trebuie să se desfășoare în conformitate cu Regulamentele (UE) 2016/794 ⁽¹⁴⁾, (UE) 2018/1725 ⁽¹⁵⁾ și (UE) 2018/1727 ⁽¹⁶⁾ ale Parlamentului European și ale Consiliului sau cu orice alte norme aplicabile ale Uniunii privind protecția datelor.
- (91) Prezenta directivă stabilește norme minime și, prin urmare, statele membre sunt libere să adopte sau să mențină norme de drept penal mai stricte în ceea ce privește definirea infracțiunilor și a sancțiunilor aplicate pentru fapte de violență împotriva femeilor. În ceea ce privește dispozițiile prezentei directive referitoare la drepturile victimelor, statele membre pot introduce sau menține dispoziții care instituie standarde mai ridicate, inclusiv dispoziții care asigură un nivel mai ridicat de protecție și de sprijin pentru victime.
- (92) Întrucât obiectivul prezentei directive, și anume prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice în întreaga Uniune pe baza unor norme comune minime, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere dimensiunea și efectele măsurilor preconizate, acesta poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din TUE. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este stabilit la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor respective.
- (93) În conformitate cu articolul 3 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, Irlanda și-a notificat prin scrisoarea din 22 iunie 2022 dorința de a participa la adoptarea și la aplicarea prezentei directive.
- (94) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul (nr. 22) privind poziția Danemarcei, anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive, aceasta nu este obligatorie pentru respectivul stat membru și nu i se aplică.
- (95) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 42 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2018/1725 și a emis un aviz la 5 aprilie 2022,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL 1

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect și domeniu de aplicare

- (1) Prezenta directivă stabilește norme pentru prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice. Aceasta stabilește norme minime referitoare la:
- (a) definirea infracțiunilor și a sancțiunilor în domeniul exploatarea sexuală a femeilor și a copiilor și al criminalității informatice;
- (b) drepturile victimelor tuturor formelor de violență împotriva femeilor sau de violență domestică înainte, pe parcursul și pe o perioadă adecvată după încheierea procedurilor penale;

⁽¹³⁾ Directiva 2002/58/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice (Directiva asupra confidențialității și comunicațiilor electronice) (JO L 201, 31.7.2002, p. 37).

⁽¹⁴⁾ Regulamentul (UE) 2016/794 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 mai 2016 privind Agenția Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Aplicare a Legii (Europol) și de înlocuire și de abrogare a Deciziilor 2009/371/JAI, 2009/934/JAI, 2009/935/JAI, 2009/936/JAI și 2009/968/JAI ale Consiliului (JO L 135, 24.5.2016, p. 53).

⁽¹⁵⁾ Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO L 295, 21.11.2018, p. 39).

⁽¹⁶⁾ Regulamentul (UE) 2018/1727 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 noiembrie 2018 privind Agenția Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Justiție Penală (Eurojust) și de înlocuire și abrogare a Deciziei 2002/187/JAI a Consiliului (JO L 295, 21.11.2018, p. 138).

(c) protecția și sprijinirea victimelor, prevenirea și intervenția timpurie.

(2) Capitolele 3-7 se aplică tuturor victimelor infracțiunilor de violență împotriva femeilor și de violență domestică, indiferent de genul acestor persoane. Aceste victime sunt toate victimele actelor incriminate în temeiul capitolului 2 și victimele oricăror alte acte de violență împotriva femeilor sau de violență domestică, astfel cum sunt incriminate prin alte acte ale Uniunii sau în legislația internă.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

- (a) „violență împotriva femeilor” înseamnă toate actele de violență pe criteriul de gen îndreptate împotriva unei femei sau a unei fete pe motiv că este femeie sau fată sau care afectează în mod disproporționat femeile sau fetele, care cauzează sau sunt susceptibile de a cauza prejudicii sau suferințe fizice, sexuale, psihologice sau economice, inclusiv amenințările cu astfel de acte, constrângerea sau privarea arbitrară de libertate, indiferent dacă acestea survin în viața publică sau privată;
- (b) „violență domestică” înseamnă toate actele de violență fizică, sexuală, psihologică sau economică, care survin în familie sau în unitatea domestică, indiferent de legăturile de familie biologice sau juridice, sau între foști sau actuali soți sau parteneri, indiferent dacă autorul infracțiunii locuiește sau a locuit împreună cu victima;
- (c) „victimă” înseamnă orice persoană, indiferent de gen, care a suferit un prejudiciu cauzat în mod direct de violență împotriva femeilor sau de violență domestică, inclusiv copiii care au suferit un prejudiciu din cauză că au fost martori ai violenței domestice;
- (d) „furnizor de servicii de găzduire” înseamnă un furnizor de servicii de găzduire astfel cum este definit la articolul 3 litera (g) punctul (iii) din Regulamentul (UE) 2022/2065;
- (e) „furnizor de servicii intermediare” înseamnă un furnizor de servicii intermediare astfel cum este definit la articolul 3 litera (g) din Regulamentul (UE) 2022/2065;
- (f) „copil” înseamnă orice persoană cu vârsta mai mică de 18 ani;
- (g) „persoană aflată în întreținere” înseamnă un copil al victimei sau orice altă persoană, diferită de autorul infracțiunii sau de suspect, care trăiește în aceeași gospodărie cu victima și căreia victima îi oferă îngrijire și sprijin;
- (h) „autoritate competentă” înseamnă orice autoritate publică desemnată în temeiul legislației naționale ca fiind competentă să îndeplinească o sarcină prevăzută în prezenta directivă.

CAPITOLUL 2

INFRAȚIUNI REFERITOARE LA EXPLOATAREA SEXUALĂ A FEMEILOR ȘI A COPIILOR ȘI LA CRIMINALITATEA INFORMATICĂ

Articolul 3

Mutilarea genitală a femeilor

Statele membre se asigură că următoarele fapte comise cu intenție sunt pedepsite ca infracțiuni:

- (a) extirparea, infibularea sau efectuarea oricărei alte mutilări, totale sau parțiale, a labiei majore, a labiei minore sau a clitorisului;
- (b) constrângerea sau determinarea unei femei sau a unei fete să se supună actelor menționate la litera (a).

*Articolul 4***Căsătoria forțată**

Statele membre se asigură că următoarele fapte comise cu intenție sunt pedepsite ca infracțiuni:

- (a) forțarea unui adult sau a unui copil să se căsătorească;
- (b) ademenirea unui adult sau a unui copil pe teritoriul unui alt stat decât cel în care își are reședința, cu scopul de a forța adultul sau copilul în cauză să se căsătorească.

*Articolul 5***Partajarea neconsensuală de materiale intime sau manipulate**

(1) Statele membre se asigură că următoarele fapte comise cu intenție sunt pedepsite ca infracțiuni:

- (a) punerea la dispoziția publicului, prin intermediul tehnologiilor informației și comunicațiilor (TIC), de imagini, înregistrări video sau materiale similare care prezintă activități sexuale explicite sau părți intime ale unei persoane, fără consimțământul persoanei respective, dacă un astfel de comportament este de natură să cauzeze prejudicii grave persoanei respective;
- (b) producerea, manipularea sau modificarea și, ulterior, punerea la dispoziția publicului, prin intermediul TIC, de imagini, de înregistrări video sau de materiale similare, făcând să pară ca și cum o persoană practică activități sexuale explicite, fără consimțământul respectivei persoane, dacă un astfel de comportament este de natură să cauzeze prejudicii grave respectivei persoane;
- (c) amenințarea de a comite faptele menționate la litera (a) sau (b) pentru a constrânge o persoană să practice, să accepte sau să se abțină de la un anumit act.

(2) Literele (a) și (b) de la alineatul (1) al prezentului articol nu aduc atingere obligației de a se respecta drepturile, libertățile și principiile menționate la articolul 6 din TUE și se aplică fără a aduce atingere principiilor fundamentale legate de libertatea de exprimare și de informare și de libertatea artelor și științelor, astfel cum sunt puse în aplicare prin dreptul Uniunii sau dreptul intern.

*Articolul 6***Urmărirea cibernetică în scopul hărțuirii**

Statele membre se asigură că este pedepsită ca infracțiune fapta comisă cu intenție în mod repetat sau continuu de a plasa o altă persoană sub supraveghere, fără consimțământul respectivei persoane sau fără o autorizație legală în acest sens, prin intermediul TIC, pentru a urmări sau a monitoriza deplasările și activitățile respectivei persoane, dacă un astfel de comportament este de natură să cauzeze prejudicii grave acestei persoane.

*Articolul 7***Hărțuirea pe internet**

Statele membre se asigură că următoarele fapte comise cu intenție sunt pedepsite ca infracțiuni:

- (a) angajarea în mod repetat sau continuu în acte de amenințare îndreptate împotriva unei persoane, cel puțin în cazul în care un astfel de comportament implică amenințări de comitere a unor infracțiuni, prin intermediul TIC, dacă un astfel de comportament este de natură să determine persoana respectivă să se teamă serios pentru propria siguranță sau pentru siguranța persoanelor aflate în întreținere;
- (b) implicarea, împreună cu alte persoane, prin intermediul TIC, într-un comportament public amenințător sau insultător îndreptat împotriva unei persoane, dacă un astfel de comportament este de natură să cauzeze daune psihologice grave persoanei respective;
- (c) trimiterea nesolicitată către o persoană, prin intermediul TIC, a unei imagini, a unui material video sau a altor materiale similare care înfățișează organe genitale, dacă un astfel de comportament este de natură să cauzeze daune psihologice grave persoanei respective;

- (d) punerea la dispoziția publicului, prin intermediul TIC, de materiale care conțin date cu caracter personal ale unei persoane, fără consimțământul acesteia, cu scopul de a incita alte persoane să cauzeze vătămări fizice sau daune psihologice grave persoanei respective.

Articolul 8

Incitarea cibernetică la violență sau la ură

- (1) Statele membre se asigură că sunt pedepsite ca infracțiuni faptele comise cu intenție care constau în incitarea la violență sau la ură împotriva unui grup de persoane sau a unui membru al unui astfel de grup, definit prin referire la gen, prin diseminarea publică de materiale care conțin astfel de incitări, prin intermediul TIC.
- (2) În sensul alineatului (1), statele membre pot alege să pedepsească numai faptele care fie sunt de natură să tulbure ordinea publică, fie prezintă amenințări, injurii sau insulte.

Articolul 9

Instigare, complicitatea și tentativa

- (1) Statele membre se asigură că instigarea la comiterea oricărei infracțiuni menționate la articolele 3-6 și la articolul 7 primul paragraf litera (b) se pedepsește ca infracțiune.
- (2) Statele membre se asigură că complicitatea la comiterea oricărei infracțiuni menționate la articolul 3 primul paragraf litera (a) și la articolele 4-8 se pedepsește ca infracțiune.
- (3) Statele membre se asigură că tentativa de a comite oricare infracțiune menționată la articolele 3 și 4 se pedepsește ca infracțiune.

Articolul 10

Pedepse

- (1) Statele membre se asigură că infracțiunile menționate la articolele 3-9 sunt pasibile de pedepse eficace, proporționale și cu efect de descurajare.
- (2) Statele membre se asigură că infracțiunile menționate la articolul 3 sunt pasibile de aplicarea unor pedepse cu închisoarea cu maximum de cel puțin cinci ani.
- (3) Statele membre se asigură că infracțiunile menționate la articolul 4 sunt pasibile de aplicarea unor pedepse cu închisoarea cu maximum de cel puțin trei ani.
- (4) Statele membre se asigură că infracțiunile menționate la articolele 5 și 6, la articolul 7 primul paragraf literele (a), (b) și (d) și la articolul 8 sunt pasibile de aplicarea unei pedepse cu închisoarea cu maximum de cel puțin un an.

Articolul 11

Circumstanțe agravante

În măsura în care următoarele circumstanțe nu fac deja parte din elementele constitutive ale infracțiunilor menționate la articolele 3-8, statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că, în ceea ce privește infracțiunile relevante menționate la articolele respective, una sau mai multe dintre următoarele circumstanțe pot fi considerate circumstanțe agravante, în conformitate cu legislația națională:

- (a) infracțiunea sau o altă infracțiune de violență împotriva femeilor sau de violență domestică a fost comisă în mod repetat;
- (b) infracțiunea a fost comisă împotriva unei persoane care a devenit vulnerabilă în urma unor circumstanțe speciale, cum ar fi o situație de dependență sau o stare de incapacitate fizică, psihică, intelectuală sau senzorială;
- (c) infracțiunea a fost comisă împotriva unui copil;

- (d) infracțiunea a fost comisă în prezența unui copil;
- (e) infracțiunea a fost comisă de două sau mai multe persoane acționând împreună;
- (f) infracțiunea a fost precedată sau însoțită de un nivel extrem de violență;
- (g) infracțiunea a fost comisă cu utilizarea unei arme sau sub amenințarea utilizării unei arme;
- (h) infracțiunea a fost comisă cu uz de forță sau sub amenințarea uzului de forță sau prin constrângere;
- (i) comportamentul a cauzat decesul victimei sau prejudicii fizice sau psihologice grave aduse victimei;
- (j) autorul infracțiunii a fost condamnat în trecut pentru infracțiuni de aceeași natură;
- (k) infracțiunea a fost comisă împotriva unei foste sau actuale soții sau parteneres sau unui fost sau actual soț sau partener;
- (l) infracțiunea a fost comisă de către un membru de familie sau de către o persoană care conviețuiește cu victima;
- (m) infracțiunea a fost comisă prin abuz de poziție recunoscută de încredere, de autoritate sau de influență;
- (n) infracțiunea a fost comisă împotriva unei persoane pentru că respectiva persoană era un reprezentant public, un jurnalist sau un apărător al drepturilor omului;
- (o) infracțiunea a fost comisă cu scopul de a păstra sau de a restabili așa-numita „onoare” a unei persoane, a unei familii, a unei comunități sau a unui alt grup similar;
- (p) infracțiunea a fost comisă cu scopul de a pedepsi victima pentru orientarea sa sexuală, genul, culoarea, religia, originea socială sau convingerile sale politice.

Articolul 12

Competență

(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a-și stabili competența în privința infracțiunilor menționate la articolele 3-9 atunci când:

- (a) infracțiunea a fost comisă, în totalitate sau în parte, pe teritoriul său; sau
- (b) autorul infracțiunii este resortisantul său.

(2) Un stat membru informează Comisia atunci când decide să își extindă competența asupra infracțiunilor menționate la articolele 3-9 care au fost comise în afara teritoriului său, în cazul în care:

- (a) infracțiunea a fost comisă împotriva unuia dintre resortisanții săi sau a unei persoane care își are reședința obișnuită pe teritoriul său; sau
- (b) autorul infracțiunii își are reședința obișnuită pe teritoriul său.

(3) Statele membre se asigură că propria competență stabilită în ceea ce privește infracțiunile menționate la articolele 5-9 include situațiile în care infracțiunea a fost comisă prin utilizarea TIC accesate de pe teritoriul lor, indiferent dacă furnizorul de servicii intermediare se află sau nu pe teritoriul lor.

(4) În cazurile menționate la alineatul (1) litera (b) de la prezentul articol, fiecare stat membru se asigură că propria sa competență stabilită în ceea ce privește infracțiunile menționate la articolele 3 și 4 nu este subordonată condiției potrivit căreia comportamentul menționat la articolele respective să fie pasibil de pedeapsă ca infracțiune în statul în care au fost săvârșit.

(5) În cazurile menționate la alineatul (1) litera (b), statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că exercitarea competenței lor nu este subordonată condiției ca urmărirea penală să poată fi inițiată numai în urma depunerii unei plângeri de către victimă la locul în care a fost comisă infracțiunea sau în urma unui denunț din partea statului pe teritoriul căruia a fost comisă infracțiunea.

*Articolul 13***Termene de prescripție**

- (1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a prevedea un termen de prescripție care să permită investigarea, urmărirea penală, judecarea și pronunțarea unei hotărâri judecătorești în cazul infracțiunilor menționate la articolele 3-9 pentru o perioadă de timp suficientă după comiterea infracțiunilor respective, astfel încât infracțiunile respective să poată fi tratate în mod eficient. Termenul de prescripție este proporțional cu gravitatea infracțiunii în cauză.
- (2) În cazul în care victima este un copil, termenul de prescripție pentru infracțiunile menționate la articolul 3 începe să curgă cel mai devreme de la data la care victima a împlinit vârsta de 18 ani.

CAPITOLUL 3

PROTECȚIA VICTIMELOR ȘI ACCESUL LA JUSTIȚIE*Articolul 14***Raportarea violenței împotriva femeilor sau de violență domestică**

(1) Pe lângă drepturile victimelor în momentul formulării unei plângeri în temeiul articolului 5 din Directiva 2012/29/UE, statele membre se asigură că victimele pot raporta actele de violență împotriva femeilor sau de violență domestică autorităților competente prin canale accesibile, ușor de utilizat, sigure și disponibile cu ușurință. Aceasta include, cel puțin pentru infracțiunile cibernetice menționate la articolele 5-8 din prezenta directivă, posibilitatea raportării online sau prin intermediul altor TIC accesibile și securizate, fără a aduce atingere normelor procedurale naționale privind formalizarea actelor de raportare online.

Statele membre se asigură că posibilitatea de a raporta online sau prin intermediul altor TIC accesibile și securizate include posibilitatea de a prezenta probe prin mijloacele prevăzute la primul paragraf, fără a aduce atingere normelor procedurale naționale privind formalizarea prezentării de probe.

(2) Statele membre se asigură că victimele au acces la asistență juridică în conformitate cu articolul 13 din Directiva 2012/29/UE. Statele membre pot acorda asistență juridică victimelor care raportează infracțiuni, dacă acest lucru este prevăzut în dreptul intern.

(3) Statele membre iau măsurile necesare pentru a încuraja orice persoană care are cunoștință sau care suspectează, cu bună-credință, că au fost comise acte de violență împotriva femeilor sau de violență domestică sau că există pericolul comiterii unor acte de violență, să sesizeze astfel de acte autorităților competente fără teama de consecințe negative.

(4) Statele membre se asigură că profesioniștii din domeniul sănătății care trebuie să respecte obligații de confidențialitate au posibilitatea de a raporta către autoritățile competente în cazul în care aceștia au motive întemeiate să considere că există un risc iminent ca o persoană să sufere vătămări fizice grave ca urmare a violenței împotriva femeilor sau a violenței domestice.

(5) Fără a aduce atingere normelor privind secretul profesional sau, în cazul în care acest lucru este prevăzut în dreptul intern, privind secretul confesiunii sau principii echivalente, statele membre se asigură că, în cazul în care victima este un copil, profesioniștii care trebuie să respecte obligații de confidențialitate în temeiul legislației naționale pot raporta autorităților competente atunci când au motive întemeiate să considere că acel copil a suferit vătămări fizice grave ca urmare a violenței împotriva femeilor sau a violenței domestice.

(6) În cazul în care actele de violență împotriva femeilor sau de violență domestică sunt sesizate către autoritățile competente de către copii, statele membre se asigură că procedurile de sesizare sunt sigure, confidențiale, concepute și accesibile într-un mod și într-un limbaj adaptat copiilor, în funcție de vârsta și de nivelul lor de maturitate.

Statele membre se asigură că la procedurile de sesizare contribuie și profesioniștii instruiți pentru a lucra cu copiii, pentru a se garanta că aceste proceduri sunt în interesul superior al copilului.

Statele membre se asigură că, în cazul în care titularul autorității părintești este implicat în actul de violență, posibilitatea unui copil de a reclama actul nu este condiționată de consimțământul titularului autorității părintești și că măsurile necesare pentru a proteja siguranța copilului sunt luate de autoritățile competente înainte ca persoana respectivă să fie informată cu privire la sesizare.

*Articolul 15***Cercetarea și urmărirea penală**

- (1) Statele membre se asigură că persoanele, unitățile sau serviciile responsabile de cercetarea și urmărirea penală a actelor de violență împotriva femeilor sau a actelor de violență domestică dispun de expertiză adecvată în chestiunile respective și de instrumente eficiente de anchetă pentru cercetarea și urmărirea penală eficace a unor astfel de acte, în special pentru a strânge, a analiza și a păstra în siguranță probe electronice în cazul infracțiunilor cibernetice, astfel cum sunt prevăzute la articolele 5-8.
- (2) Statele membre se asigură că actele de violență împotriva femeilor sau de violență domestică sesizate sunt prelucrate și transferate fără întârziere autorităților competente în vederea cercetării și a urmăririi penale și în scopul dispunerii măsurilor de protecție în temeiul articolului 19, dacă este necesar.
- (3) În cazul în care au motive rezonabile să suspecteze că ar fi putut fi comisă o infracțiune, autoritățile competente investighează în mod eficient, fără întârzieri nejustificate, la primirea unei plângeri sau din proprie inițiativă, actele de violență împotriva femeilor sau violența domestică. Autoritățile se asigură că se face o înregistrare oficială și păstrează o evidență a constatărilor și a probelor relevante în conformitate cu dreptul intern.
- (4) Pentru a ajuta la asigurarea voluntară a probelor, în special în cazurile de violență sexuală, autoritățile competente direcționează victimele, fără întârzieri nejustificate, către profesioniști din domeniul sănătății relevante sau către serviciile de sprijinire menționate la articolele 25, 26 și 27 care sunt specializate în acordarea de asistență pentru asigurarea probelor. Victimele sunt informate despre importanța strângerii probelor cât mai curând posibil.
- (5) Statele membre se asigură că cercetarea sau urmărirea penală a violului nu este condiționată de reclamarea actului sau de depunerea unei plângeri de către victimă sau de reprezentantul acesteia și că procedurile penale nu sunt întrerupte pentru simplul motiv că reclamația sau plângerea a fost retrasă.

*Articolul 16***Evaluarea individuală pentru identificarea nevoilor de protecție ale victimelor**

- (1) În plus față de cerințele referitoare la evaluarea individuală prevăzute la articolul 22 din Directiva 2012/29/UE, statele membre se asigură că, cel puțin în ceea ce privește victimele violenței sexuale și victimele violenței domestice, sunt îndeplinite cerințele prevăzute la prezentul articol.
- (2) Cât mai devreme posibil, cum ar fi la primul contact al victimei cu autoritățile competente sau cât mai curând posibil după primul contact cu acestea, nevoile specifice de protecție ale victimei sunt identificate printr-o evaluare individuală, dacă este cazul în colaborare cu toate autoritățile competente relevante.
- (3) Evaluarea individuală menționată la alineatul (2) se concentrează pe riscul pe care îl prezintă autorul infracțiunii sau suspectul. Acest risc poate include oricare dintre următoarele:
- (a) riscul de violență repetată;
 - (b) riscul de vătămare corporală sau daune psihologice;
 - (c) posibila utilizare a unor arme și accesul la arme;
 - (d) faptul că autorul infracțiunii sau suspectul locuiește cu victima;
 - (e) abuzul de droguri sau de alcool de către autorul infracțiunii sau de către suspect;
 - (f) abuz asupra copilului;
 - (g) probleme de sănătate mintală; sau
 - (h) manifestarea unui comportament de urmărire în scopul hărțuirii.

- (4) Evaluarea individuală menționată la alineatul (2) ține seama de circumstanțele individuale ale victimei, inclusiv dacă aceasta se confruntă cu discriminare pe criteriul de sex în combinație cu orice alte motive de discriminare menționate la articolul 21 din Cartă (denumită în continuare „discriminare intersecțională”) și, prin urmare, este expusă unui risc sporit de

violență, precum și de relatarea victimei și de modul în care aceasta evaluează situația. Evaluarea se efectuează în interesul superior al victimei, acordând o atenție deosebită necesității de a evita victimizarea secundară sau repetată.

(5) Statele membre se asigură că autoritățile competente iau măsuri de protecție adecvate, ținând seama în mod corespunzător de evaluarea individuală menționată la alineatul (2). Astfel de măsuri pot include:

(a) măsurile în temeiul articolelor 23 și 24 din Directiva 2012/29/UE;

(b) acordarea de ordine de interdicție de urgență și de ordine de restricție sau ordine de protecție în temeiul articolului 19 din prezenta directivă;

(c) alte măsuri decât cele menționate la literele (a) și (b) de la prezentul alineat de gestionare a comportamentului autorului infracțiunii sau al suspectului, în special în temeiul articolului 37 din prezenta directivă.

(6) Dacă este cazul, evaluarea individuală menționată la alineatul (2) se efectuează în colaborare cu alte autorități competente relevante în funcție de stadiul procedurilor și cu serviciile de sprijinire relevante, cum ar fi centrele de protecție a victimelor, serviciile specializate, serviciile sociale, profesioniștii din domeniul sănătății, adăposturile, serviciile specializate de sprijinire și alți actori relevanți.

(7) Autoritățile competente revizuiesc evaluarea individuală menționată la alineatul (2) la intervale regulate și, după caz, iau măsuri de protecție noi sau actualizează măsurile de protecție în curs în conformitate cu alineatul (5), pentru a se asigura că acestea sunt adecvate în raport cu situația curentă a victimei.

(8) Se prezumă că persoanele aflate în întreținere au nevoi specifice de protecție, fără a face obiectul unei evaluări individuale menționate la alineatul (2), cu excepția cazului în care există indicii că acestea nu au nevoi specifice de protecție.

Articolul 17

Evaluarea individuală a nevoilor de sprijin ale victimelor

(1) Statele membre se asigură că, ținând seama de evaluarea individuală menționată la articolul 16, autoritățile competente evaluează nevoile individuale de sprijin ale victimei astfel cum se prevede la capitolul 4. Autoritățile competente evaluează nevoile individuale de sprijin ale persoanelor aflate în întreținere, astfel cum se prevede în capitolul 4, cu excepția cazului în care există informații că acestea nu au nevoi specifice de sprijin.

(2) Articolul 16 alineatele (4), (6) și (7) se aplică evaluării individuale a nevoilor de sprijin ale victimelor, în temeiul prezentului articol alineatul (1).

Articolul 18

Direcționarea către servicii de sprijinire

(1) În cazul în care evaluările menționate la articolele 16 și 17 au identificat nevoi specifice de sprijin sau de protecție sau în cazul în care victima solicită sprijin, statele membre se asigură că serviciile de sprijinire, cum ar fi serviciile specializate de sprijinire, în cooperare cu autoritățile competente, contactează victimele pentru a oferi sprijin, acordând atenția cuvenită siguranței acestora. Statele membre pot condiționa contactul de consimțământul victimei.

(2) Autoritățile competente răspund cererii de protecție și de sprijin a victimei fără întârzieri nejustificate și în mod coordonat.

(3) Statele membre se asigură că, dacă este necesar, autoritățile competente sunt în măsură să direcționeze victimele copii către servicii de sprijinire și, acolo unde este necesar, fără consimțământul prealabil al titularului autorității părintești.

(4) În cazul în care acest lucru este necesar pentru a se asigura că victima beneficiază de sprijin și protecție adecvate, statele membre se asigură că autoritățile competente transmit datele cu caracter personal relevante referitoare la victimă și la situația victimei către serviciile de sprijinire relevante. Aceste date se transmit cu caracter confidențial. Statele membre pot condiționa transmiterea acestor date de consimțământul victimei.

(5) Serviciile de sprijinire stochează datele cu caracter personal atât timp cât este necesar pentru furnizarea serviciilor de sprijinire și, în orice caz, nu mai mult de cinci ani de la data ultimului contact dintre serviciul de sprijinire și victimă.

Articolul 19

Ordine de interdicție de urgență, ordine de restricție și ordine de protecție

(1) Statele membre se asigură că, în situații de pericol iminent pentru sănătatea și siguranța victimei sau a persoanelor aflate în întreținerea acesteia, autoritățile competente dispun de puterea de a emite, fără întârzieri nejustificate, ordine adresate unui autor al infracțiunii de violență sau unui suspect de acte de violență care intră sub incidența prezentei directive, prin care se dispune părăsirea reședinței victimei sau a persoanelor aflate în întreținerea acesteia pentru o perioadă de timp suficientă și se interzice autorului infracțiunii sau suspectului să intre sau să se apropie la o distanță mai mică decât o distanță stabilită de reședința respectivă sau de locul de muncă al victimei sau să contacteze victima sau persoanele aflate în întreținere în orice mod.

Ordinele menționate la primul paragraf de la prezentul alineat au efect imediat și nu depind de raportarea infracțiunii de către o victimă sau de inițierea unei evaluări individuale în conformitate cu articolul 16.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile competente dispun de puterea de a emite ordine de restricție sau ordine de protecție pentru a oferi victimelor, atât timp cât este necesar, protecție împotriva oricăror acte de violență vizate de prezenta directivă.

(3) În cazul în care victima este un adult, statele membre pot solicita, în conformitate cu legislația lor națională, ca ordinele de interdicție de urgență, ordinele de restricție și ordinele de protecție, astfel cum se prevede la alineatele (1) și (2), să fie emise la cererea victimei.

(4) Statele membre se asigură că, atunci când acest lucru este important pentru siguranța victimei, autoritățile competente informează victimele despre posibilitatea de a solicita emiterea de ordine de interdicție de urgență și de ordine de restricție sau ordine de protecție, precum și despre posibilitatea de a solicita recunoașterea transfrontalieră a ordinelor de protecție în temeiul Directivei 2011/99/UE⁽¹⁷⁾ sau al Regulamentului (UE) nr. 606/2013 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁸⁾.

(5) Orice încălcare a ordinelor de interdicție de urgență, a ordinelor de restricție sau a ordinelor de protecție face obiectul unor sancțiuni penale sau nepenale eficace, proporționale și cu efect de descurajare. Statele membre se asigură că, în cazul în care are loc o astfel de încălcare, se are în vedere o revizuire a evaluării individuale menționate la articolul 16, în conformitate cu alineatul (7) de la articolul respectiv, dacă este necesar.

(6) Statele membre se asigură că victimelor li se oferă posibilitatea de a fi informate, fără întârzieri nejustificate, atunci când există o încălcare a unui ordin de interdicție de urgență, a unui ordin de restricție sau a unui ordin de protecție care ar putea avea impact asupra siguranței lor.

(7) Prezentul articol nu obligă statele membre să își modifice sistemele naționale în ceea ce privește încadrarea ordinelor de interdicție de urgență și a ordinelor de protecție în dreptul penal, civil sau administrativ.

Articolul 20

Protecția vieții private a victimei

Statele membre se asigură că, în cadrul procedurilor penale, sunt permise probele referitoare la comportamentul sexual din trecut al victimei sau la alte aspecte legate de viața privată a victimei aferente acestui comportament numai atunci când acest lucru este relevant și necesar.

⁽¹⁷⁾ Directiva 2011/99/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind ordinul european de protecție (JO L 338, 21.12.2011, p. 2).

⁽¹⁸⁾ Regulamentul (UE) nr. 606/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 iunie 2013 privind recunoașterea reciprocă a măsurilor de protecție în materie civilă (JO L 181, 29.6.2013, p. 4).

*Articolul 21***Orientări pentru autoritățile de aplicare a legii și organele de urmărire penală**

Statele membre pot emite orientări privind cazurile de violență împotriva femeilor sau de violență domestică pentru autoritățile competente care acționează în procedurile penale, inclusiv orientări în materie de urmărire penală. Aceste orientări iau în considerare dimensiunea de gen, au caracter indicativ și cuprind îndrumări privind:

- (a) modul de asigurare a unei identificări corespunzătoare a tuturor formelor de violență împotriva femeilor și de violență domestică;
- (b) strângerea și păstrarea dovezilor relevante, inclusiv a celor online;
- (c) modul de efectuare a evaluării individuale prevăzute la articolele 16 și 17, inclusiv procesul de revizuire a respectivelor evaluări;
- (d) tratarea cazurilor care ar putea necesita emiterea sau punerea în aplicare a unor ordine de interdicție de urgență, a unor ordine de restricție sau a unor ordine de protecție;
- (e) modul de tratare a victimelor astfel încât să se țină cont de trauma suferită, de dimensiunea de gen, de dizabilitate și de faptul că victima este un copil și modul de garantare a dreptului copilului de a fi ascultat și a interesului său superior;
- (f) modul de asigurare a faptului că victimele sunt tratate cu respect și că procedurile se desfășoară astfel încât să se prevină victimizarea secundară sau repetată;
- (g) modul în care se ține seama de nevoile sporite de protecție și de toate nevoile relevante de sprijin ale victimelor care se confruntă cu discriminarea intersecțională, în conformitate cu articolul 33 alineatul (1);
- (h) modul de identificare și evitare a stereotipurilor de gen;
- (i) sensibilizarea cu privire la toate grupurile de victime în contextul violenței domestice;
- (j) direcționarea victimelor către servicii specializate de sprijinire, inclusiv servicii medicale, pentru a se garanta că victimele sunt tratate adecvat și că cazurile de violență împotriva femeilor sau de violență domestică sunt tratate adecvat, fără întârzieri nejustificate; și
- (k) asigurarea protecției vieții private și a informațiilor confidențiale ale victimelor.

Pentru a se asigura că orientările menționate la primul paragraf sunt actualizate în mod corespunzător, acestea sunt revizuite, dacă este necesar, ținându-se seama de modul în care ele se aplică în practică.

*Articolul 22***Rolul organismelor naționale, inclusiv al organismelor de promovare a egalității**

- (1) Statele membre desemnează și adoptă dispozițiile necesare pentru ca unul sau mai multe organisme să desfășoare următoarele atribuții:
- (a) publicarea de rapoarte și formularea de recomandări privind orice problemă legată de violența împotriva femeilor și de violența domestică, inclusiv colectarea bunelor practici existente; și
 - (b) schimbul de informații disponibile cu organismele europene relevante, cum ar fi Institutul European pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați.

În sensul primului paragraf, statele membre se pot consulta cu organizații ale societății civile.

- (2) Organismele menționate la alineatul (1) de la prezentul articol pot face parte din organismele de promovare a egalității instituite în temeiul Directivelor 2004/113/CE, 2006/54/CE și 2010/41/UE.

*Articolul 23***Măsuri de eliminare a anumitor materiale online**

(1) Fără a aduce atingere Regulamentului (UE) 2022/2065, statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că materialele online accesibile public menționate la articolul 5 alineatul (1) literele (a) și (b) și la articolele 7 și 8 din prezenta directivă sunt eliminate cu promptitudine sau că accesul la acestea este blocat.

Măsurile menționate la primul paragraf de la prezentul alineat includ posibilitatea ca autoritățile competente să emită ordine obligatorii din punct de vedere juridic pentru eliminarea acestor materiale sau pentru blocarea accesului la acestea. Statele membre se asigură că astfel de ordine îndeplinesc cel puțin condițiile prevăzute la articolul 9 alineatul (2) din Regulamentul (UE) 2022/2065.

(2) Ordinele menționate la al doilea paragraf de la alineatul (1) se adresează furnizorilor de servicii de găzduire.

În cazul în care eliminarea nu este fezabilă, autoritățile competente pot emite, de asemenea, ordine de blocare a accesului la materialele în cauză altor furnizori de servicii intermediare relevanți decât furnizorii de servicii de găzduire care au capacitatea tehnică și operațională de a lua măsuri cu privire la materialele în cauză.

(3) Statele membre se asigură că, în cazul în care procedurile penale referitoare la infracțiunile menționate la articolul 5 alineatul (1) litera (a) sau litera (b), la articolul 7 sau la articolul 8 se încheie fără a conduce la constatarea comiterii unei astfel de infracțiuni, ordinele menționate la alineatul (1) al doilea paragraf de la prezentul articol sunt anulate și destinatarii respectivelor ordine sunt informați în acest sens.

(4) Statele membre se asigură că ordinele și alte măsuri menționate la alineatul (1) sunt emise, respectiv adoptate, prin aplicarea unor proceduri transparente și fac obiectul unor garanții adecvate, în special pentru a se asigura că respectivele ordine și alte măsuri se limitează la ceea ce este necesar și proporțional și că se ține seama în mod corespunzător de drepturile și interesele tuturor părților implicate relevante, inclusiv de drepturile lor fundamentale în conformitate cu Carta.

Statele membre se asigură că furnizorii de servicii de găzduire, alți furnizori relevanți de servicii intermediare și furnizorii de conținut afectați de un ordin menționat la alineatul (1) al doilea paragraf au dreptul la o cale de atac judiciară eficientă. Acest drept include dreptul de a contesta ordinul respectiv în fața instanțelor din statul membru al autorității competente care a emis ordinul.

(5) Statele membre se asigură că furnizorii de conținut relevanți afectați de un ordin, astfel cum se menționează la alineatul (1) primul paragraf, sunt informați, după caz, de furnizorii de servicii de găzduire sau de către orice alți furnizori de servicii intermediari relevanți în cauză, cu privire la motivele eliminării materialelor sau ale blocării accesului la materiale în temeiul ordinelor sau al altor măsuri menționate la alineatul (1) și cu privire la posibilitatea de a avea acces la căi de atac judiciare.

(6) Statele membre se asigură că eliminarea sau blocarea accesului la materiale în temeiul ordinelor sau al altor măsuri menționate la alineatul (1) nu împiedică autoritățile competente să obțină sau să păstreze în siguranță, fără întârzieri nejustificate, probele necesare pentru cercetarea și urmărirea penală a infracțiunilor menționate la articolul 5 alineatul (1) literele (a) sau (b), la articolul 7 sau la articolul 8.

*Articolul 24***Despăgubiri din partea autorului infracțiunii**

(1) Statele membre se asigură că victimele au dreptul de a pretinde, în conformitate cu legislația națională, despăgubiri integrale din partea autorului infracțiunii pentru prejudiciile rezultate în urma tuturor infracțiunilor de violență împotriva femeilor sau de violență domestică.

(2) Statele membre se asigură, după caz, că victimele pot obține o hotărâre privind despăgubirile în cursul procedurilor penale.

CAPITOLUL 4

SPRIJINIREA VICTIMELOR

Articolul 25

Sprrijin din partea serviciilor specializate de sprijinire a victimelor

(1) Statele membre se asigură că victimele dispun de serviciile specializate de sprijinire menționate la articolul 8 alineatul (3) și articolul 9 alineatul (3) din Directiva 2012/29/UE, indiferent dacă au depus sau nu o plângere oficială.

În cazul în care serviciile specializate de sprijinire menționate la primul paragraf nu sunt furnizate ca parte integrantă a serviciilor generale de sprijinire a victimelor, se coordonează serviciile generale și specializate de sprijinire.

Serviciile specializate de sprijinire menționate la primul paragraf asigură:

- (a) informații și sprijin cu privire la chestiuni relevante de ordin practic rezultate în urma infracțiunii, inclusiv în ceea ce privește accesul la o locuință, la educație, la îngrijirea copiilor, la formare, la sprijin financiar, precum și la asistență pentru păstrarea locului de muncă sau pentru găsirea unui loc de muncă;
- (b) informații privind accesul la consiliere juridică, inclusiv posibilitatea de asistență juridică, dacă sunt disponibile;
- (c) informații privind serviciile de examinare medicală și medico-legală și, după caz, îndrumarea către acestea, care pot include servicii medicale complete, precum și informații privind consilierea psihosocială, inclusiv asistență post-traumatică, și, după caz, îndrumarea către acestea;
- (d) sprijin pentru victimele violenței cibernetice, menționate la articolele 5-8, inclusiv pentru modul de obținere a probelor și informații privind căile de atac și măsurile reparatorii de eliminare a conținutului online aferent infracțiunii;
- (e) informații privind serviciile de sprijinire pentru femei, centrele de criză în caz de viol, adăposturile și centrele de trimitere a cazurilor de violență sexuală și, după caz, îndrumarea victimelor către acestea; și
- (f) informații privind serviciile specializate de sprijinire a victimelor expuse unui risc crescut de violență și, după caz, îndrumarea lor către acestea, care pot include servicii de reabilitare și integrare socioeconomică după exploatarea sexuală.

(2) Serviciile specializate de sprijinire menționate la alineatul (1) sunt oferite personal, sunt adaptate nevoilor victimelor și sunt ușor și rapid accesibile, inclusiv online sau prin alte mijloace adecvate, cum ar fi TIC.

(3) Statele membre asigură resurse umane și financiare suficiente pentru a furniza serviciile specializate de sprijinire menționate la alineatul (1).

În cazul în care serviciile specializate de sprijinire menționate la alineatul (1) sunt furnizate de organizații neguvernamentale, statele membre le oferă o finanțare adecvată, ținând seama de proporția serviciilor specializate de sprijinire care sunt deja furnizate de autoritățile publice.

(4) Statele membre furnizează serviciile de protecție și serviciile specializate de sprijinire necesare pentru a răspunde în mod cuprinzător și în același loc nevoilor multiple ale victimelor, prin furnizarea acestor servicii, inclusiv a celor furnizate de organizații neguvernamentale în același spațiu, prin coordonarea acestor servicii printr-un punct de contact sau prin facilitarea accesului printr-un punct de acces online la respectivele servicii.

Serviciile menționate la primul paragraf includ cel puțin servicii directe de asistență medicală și îndrumarea către îngrijiri medicale suplimentare, astfel cum sunt furnizate în sistemul național de sănătate, precum și servicii de asistență socială, asistență psihosocială, asistență juridică și servicii de poliție sau informații privind aceste servicii și îndrumarea către acestea.

(5) Statele membre se asigură că se emit orientări și protocoale pentru profesioniștii din domeniul sănătății și din domeniul serviciilor sociale cu privire la identificarea și furnizarea de sprijin adecvat victimelor, inclusiv cu privire la îndrumarea victimelor către serviciile medicale și de sprijinire relevante și la evitarea victimizării secundare.

Orientările și protocoalele menționate la primul paragraf indică modul de abordare a nevoilor specifice ale victimelor care sunt expuse unui risc sporit de a se confrunta cu acte de violență ca urmare a discriminării lor pe criteriul de sex în combinație cu alte criterii de discriminare.

Orientările și protocoalele menționate la primul paragraf sunt elaborate într-un mod care ține seama de dimensiunea de gen, de traumatisme și de situațiile în care sunt implicați copiii, în cooperare cu furnizorii de servicii specializate de sprijinire și sunt revizuite și, după caz, actualizate pentru a reflecta modificările legislative și din practică.

(6) Statele membre se asigură că sunt emise orientări și protocoale pentru serviciile de asistență medicală care furnizează asistență medicală directă cu privire la identificarea și furnizarea de sprijin adecvat victimelor.

Orientările și protocoalele menționate la primul paragraf se referă la conservarea și documentarea probelor, precum și la transmiterea ulterioară a acestora către centrele criminalistice competente, în conformitate cu dreptul intern.

(7) Statele membre urmăresc să se asigure că serviciile specializate de sprijinire menționate la alineatul (1) rămân pe deplin operaționale pentru victime în timpul situațiilor de criză, cum ar fi crizele sanitare sau alte stări de urgență.

(8) Statele membre se asigură că victimele dispun de serviciile specializate de sprijinire menționate la alineatul (1) înainte și pe parcursul procedurilor penale, dar și pentru o perioadă de timp corespunzătoare după finalizarea acestora.

Articolul 26

Sprijin pentru victimele violenței sexuale

(1) Statele membre se asigură că dispun de centre de trimitere a cazurilor de criză în urma violului sau a violenței sexuale, care pot face parte din sistemul național de asistență medicală, pentru a asigura un sprijin eficace pentru victimele violenței sexuale și pentru a asigura gestionarea clinică a violului, inclusiv asistență pentru păstrarea și documentarea probelor.

Centrele menționate la alineatul (1) furnizează sprijin sensibil la traume și, dacă este necesar, trimitere la servicii specializate de asistență post-traumatică și consiliere după ce infracțiunea a fost comisă.

Statele membre se asigură că victimele violenței sexuale au acces la examinări medicale și medico-legale. Examinările respective pot fi efectuate în centrele menționate la prezentul alineat sau prin trimitere la centre sau unități specializate. Statele membre asigură coordonarea între centrele de trimitere și centrele medicale și medico-legale competente.

În cazul în care victima este un copil, serviciile menționate la prezentul alineat se furnizează într-un mod adaptat copiilor.

(2) Statele membre se asigură că victimele violenței sexuale au acces în timp util la servicii de asistență medicală, inclusiv la servicii de sănătate sexuală și reproductivă, în conformitate cu dreptul intern.

(3) Serviciile menționate la alineatele (1) și (2) de la prezentul articol sunt puse la dispoziție în mod gratuit, fără a aduce atingere serviciilor furnizate în cadrul sistemului național de sănătate, și sunt accesibile în fiecare zi a săptămânii. Acestea pot face parte din serviciile menționate la articolul 25.

(4) Statele membre se asigură că distribuția geografică și capacitatea serviciilor menționate la alineatul (1) și alineatul (2) este satisfăcătoare la nivelul statului membru.

(5) Articolul 25 alineatele (3) și (7) se aplică acordării de sprijin pentru victimele violenței sexuale în temeiul prezentului articol.

Articolul 27

Servicii specializate de sprijinire pentru victimele mutilării genitale feminine

(1) Statele membre asigură sprijin eficace și adecvat vârstei și ușor accesibil pentru victimele mutilării genitale feminine, inclusiv prin furnizarea de asistență ginecologică, sexuală, psihologică și asistență post-traumatică și consiliere adaptate la nevoile specifice ale acestor victime, după ce infracțiunea a fost comisă și atât timp cât este necesar ulterior. Acest sprijin

include, de asemenea, furnizarea de informații cu privire la secțiile din spitalele publice care efectuează intervenții chirurgicale de reconstrucție genitală și clitoridiană.

Sprijinul menționat la primul paragraf poate fi furnizat de centrele pentru victime menționate la articolul 26 sau de orice centru medical specializat.

(2) Articolul 25 alineatele (3) și (7) și articolul 26 alineatul (3) se aplică acordării de sprijin pentru victimele mutilării genitale feminine în conformitate cu prezentul articol.

Articolul 28

Servicii specializate de sprijinire pentru victimele hărțuirii sexuale la locul de muncă

În cazurile de hărțuire sexuală la locul de muncă care constituie o infracțiune în temeiul dreptului intern, statele membre se asigură că sunt disponibile servicii de consiliere pentru victime și angajatori. Aceste servicii includ informații cu privire la modalități de abordare în mod adecvat a unor cazuri de hărțuire sexuală, inclusiv cu privire la căile de atac disponibile pentru a îndepărta autorul infracțiunii de la locul de muncă.

Articolul 29

Linii telefonice de urgență pentru victime

(1) Statele membre se asigură că liniile telefonice de urgență la nivel național sunt disponibile gratuit, 24 de ore pe zi și șapte zile pe săptămână, pentru a oferi informații și consiliere victimelor.

Liniile telefonice de urgență menționate la primul paragraf pot fi operate de servicii specializate de asistență, în conformitate cu practica națională.

Informațiile și consilierea menționate la primul paragraf sunt oferite în mod confidențial sau și cu diligența cuvenită pentru asigurarea anonimatului victimei.

Statele membre sunt încurajate să furnizeze liniile telefonice de urgență menționate la primul paragraf și prin intermediul altor TIC sigure și accesibile, inclusiv prin aplicații online.

(2) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a asigura că serviciile menționate la alineatul (1) de la prezentul articol sunt accesibile utilizatorilor finali cu dizabilități, inclusiv prin furnizarea sprijinului într-un limbaj ușor de înțeles. Aceste servicii sunt accesibile în conformitate cu cerințele de accesibilitate aplicabile serviciilor de comunicații electronice prevăzute în anexa I la Directiva (UE) 2019/882 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁹⁾.

(3) Statele membre urmăresc să asigure furnizarea serviciilor menționate la alineatul (1) într-o limbă pe care victimele o pot înțelege, inclusiv prin intermediul interpretării telefonice.

(4) Articolul 25 alineatele (3) și (7) se aplică asigurării de linii telefonice de urgență și a sprijinului acordat prin intermediul TIC în temeiul prezentului articol.

(5) Statele membre sunt încurajate să se asigure că serviciile menționate la alineatul (1) pentru victimele violenței împotriva femeilor pot fi accesate prin intermediul numărului armonizat la nivelul Uniunii, și anume „116 016”, în plus față de orice număr sau numere naționale existente.

(6) Statele membre se asigură că utilizatorii finali sunt informați în mod corespunzător cu privire la existența și numărul liniilor telefonice de urgență, inclusiv prin campanii periodice de sensibilizare.

⁽¹⁹⁾ Directiva (UE) 2019/882 a Parlamentului European și a Consiliului din 17 aprilie 2019 privind cerințele de accesibilitate aplicabile produselor și serviciilor (JO L 151, 7.6.2019, p. 70).

*Articolul 30***Adăposturi și alte spații de cazare provizorie**

- (1) Adăposturile și alte spații de cazare provizorie adecvată prevăzute la articolul 9 alineatul (3) litera (a) din Directiva 2012/29/UE (denumite în continuare „adăposturi și alte spații de cazare provizorie adecvată”) răspund în mod specific nevoilor victimelor violenței domestice sau violenței sexuale, inclusiv ale victimelor expuse unui risc crescut de violență. Acestea trebuie să faciliteze recuperarea victimelor prin oferirea unor condiții de viață sigure, ușor accesibile, adecvate și corespunzătoare în vederea revenirii la o viață independentă și prin furnizarea de informații privind serviciile de asistență și trimeri, inclusiv pentru asistență medicală ulterioară.
- (2) Adăposturile și alte spații de cazare provizorie adecvată se pun la dispoziție în număr suficient și trebuie să fie ușor accesibile și echipate pentru a răspunde nevoilor specifice ale femeilor, inclusiv prin asigurarea de adăposturi destinate exclusiv femeilor cu spații pentru copii și prin asigurarea drepturilor și nevoilor copiilor, inclusiv ale copiilor victime.
- (3) Adăposturile și alte spații de cazare provizorie adecvată se pun la dispoziția victimelor și a persoanelor aflate în întreținere cu vârsta sub 18 ani, indiferent de naționalitatea, cetățenia, locul de reședință sau statutul de rezident al acestora.
- (4) Articolul 25 alineatul (3) și alineatul (7) se aplică adăposturilor și altor spații de cazare provizorie adecvată.

*Articolul 31***Sprijinirea victimelor copii**

- (1) Statele membre asigură sprijin specific adecvat unui copil de îndată ce autoritățile competente au motive întemeiate să considere că acest copil ar fi putut fi victima violenței împotriva femeilor sau a violenței domestice, sau ar fi putut fi martor al unor astfel de acte de violență.

Sprijinul acordat copiilor este specializat și adecvat vârstei, nevoilor de dezvoltare și situației individuale a copilului, respectând interesul superior al copilului.

- (2) Victimelor copii li se oferă asistență medicală și sprijin emoțional, psihosocial, psihologic și educațional adecvat vârstei, adaptat nevoilor de dezvoltare și situației individuale a copilului, precum și orice alt tip de sprijin adecvat adaptat în special situațiilor de violență domestică.
- (3) În cazul în care este necesar să se asigure cazare provizorie, copiii, după ce și-au exprimat opiniile cu privire la chestiunea în cauză, ținând seama de vârsta și maturitatea lor, sunt plasați cu prioritate împreună cu alți membri ai familiei, în special cu un părinte sau un titular al autorității părintești nonviolent, într-un spațiu de cazare permanent sau temporar, unde li se acordă servicii de sprijinire.

Principiul interesului superior al copilului este decisiv atunci când se evaluează aspectele legate de cazarea provizorie.

*Articolul 32***Siguranța copiilor**

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile competente relevante au acces la informații privind violența împotriva femeilor sau violența domestică în care sunt implicați copii, în măsura în care acest lucru este necesar pentru a permite ca informațiile respective să poată fi luate în considerare atunci când se evaluează interesul superior al copilului în cadrul procedurilor civile referitoare la acești copii.
- (2) Statele membre instituie și mențin locuri sigure care să permită un contact sigur între un copil și un titular al autorității părintești care este autor al infracțiunii sau suspect de violență împotriva femeilor sau de violență domestică sau de aceste fapte, în măsura în care titularul autorității părintești are drept de vizită. Statele membre asigură supravegherea de către profesioniști instruiți în acest sens, după caz, acționând în interesul superior al copilului.

Articolul 33

Sprrijin specific pentru victime cu nevoi intersecționale și grupuri vulnerabile

- (1) Statele membre asigură acordarea de sprijin specific victimelor care se confruntă cu discriminarea intersecțională și care sunt expuse unui risc crescut de violență împotriva femeilor sau de violență domestică.
- (2) Serviciile de sprijinire menționate la articolele 25-30 dispun de capacitate suficientă pentru a răspunde cerințelor victimelor cu dizabilități, în funcție de nevoile specifice ale acestora, inclusiv de capacitatea de a le oferi asistență personală.
- (3) Serviciile de sprijinire se pun la dispoziția resortisanților țărilor terțe care sunt victime, în conformitate cu principiul nediscriminării menționat la articolul 1 din Directiva 2012/29/UE.

Statele membre se asigură că victimele care solicită acest lucru pot fi ținute separat de persoanele de sex opus în centre de cazare a resortisanților țărilor terțe luați în custodie publică care fac obiectul procedurilor de returnare sau pot fi cazate separat în centre de primire a solicitanților de protecție internațională.

- (4) Statele membre se asigură că persoanele pot raporta personalului relevant cazurile de violență împotriva femeilor sau de violență domestică comise în instituțiile, centrele de primire și în centrele de cazare a străinilor luați în custodie publică și că sunt instituite proceduri care să asigure că personalul respectiv sau autoritățile competente tratează în mod adecvat și rapid aceste raportări în conformitate cu cerințele stabilite la articolele 16, 17 și 18.

CAPITOLUL 5

PREVENIRE ȘI INTERVENȚIE TIMPURIE

Articolul 34

Măsuri de prevenție

- (1) Statele membre adoptă măsurile corespunzătoare pentru a preveni violența împotriva femeilor și violența domestică prin adoptarea unei abordări cuprinzătoare pe mai multe niveluri.
- (2) Măsurile de prevenție includ desfășurarea sau sprijinirea unor campanii sau programe de sensibilizare specifice destinate persoanelor de la o vârstă fragedă.

Campaniile sau programele menționate la primul paragraf pot include programe de cercetare și educare menite să sporească gradul de conștientizare și de înțelegere în rândul publicului larg a diferitelor manifestări și cauze profunde ale tuturor formelor de violență împotriva femeilor și de violență domestică, necesitatea prevenirii și, după caz, consecințele unei astfel de violențe, în special asupra copiilor.

După caz, programele menționate la primul paragraf pot fi elaborate în cooperare cu organizațiile relevante ale societății civile, cu serviciile specializate, cu partenerii sociali, cu comunitățile afectate și cu alte părți interesate.

- (3) Statele membre pun la dispoziția publicului larg informații cu privire la măsurile de prevenție, drepturile victimelor, accesul la justiție și la un avocat, precum și cu privire la măsurile de protecție și de sprijinire oferite, inclusiv tratamentele medicale, disponibile și ușor accesibile, ținând seama de limbile cele mai vorbite pe teritoriul lor.
- (4) Măsurile specifice se concentrează asupra grupurilor expuse unui risc sporit, cum ar fi cele menționate la articolul 33 alineatul (1).

Informațiile destinate copiilor sunt formulate sau adaptate într-un mod accesibil copiilor. Informațiile sunt prezentate în formate accesibile persoanelor cu dizabilități.

- (5) Măsurile de prevenție vizează în special combaterea stereotipurilor de gen dăunătoare, promovarea egalității de gen, respectul reciproc și dreptul la integritate personală, precum și încurajarea tuturor persoanelor, în special a bărbaților și a băieților, să acționeze ca modele pozitive pentru a sprijini schimbările de comportament necesare la nivelul întregii societăți, în conformitate cu obiectivele prezentei directive.
- (6) Măsurile de prevenție urmăresc să vizeze și să reducă cererea care privește victimele exploatării sexuale.

(7) Măsurile de prevenție dezvoltă sau consolidează gradul de sensibilizare cu privire la practica dăunătoare a mutilării genitale feminine și a căsătoriilor forțate, ținând seama de numărul de persoane afectate sau expuse riscului să fie afectate de aceste practici în statul membru în cauză.

(8) Măsurile de prevenție abordează în mod specific infracțiunile cibernetice menționate la articolele 5-8. În special, statele membre se asigură că aceste măsuri educaționale includ dezvoltarea competențelor în materie de alfabetizare digitală, inclusiv implicarea critică în lumea digitală și gândirea critică, pentru a permite utilizatorilor să identifice și să abordeze cazurile de violență cibernetică, să solicite sprijin și să prevină comiterea acestui act de violență.

Statele membre promovează cooperarea multidisciplinară și cu părțile interesate, inclusiv cu furnizorii de servicii intermediare relevante și cu autoritățile competente, pentru a elabora și pune în aplicare măsuri de combatere a infracțiunilor cibernetice menționate la articolele 5-8.

(9) Fără a aduce atingere articolului 26 din Directiva 2006/54/CE, statele membre iau măsuri adecvate și corespunzătoare pentru ca hărțuirea sexuală la locul de muncă, atunci când constituie o infracțiune în temeiul dreptului intern, să fie abordată prin politicile naționale relevante. Aceste politici naționale pot identifica și stabili măsurile specifice menționate la alineatul (2) de la prezentul articol pentru sectoarele în care gradul de expunere a lucrătorilor este cel mai mare.

Articolul 35

Măsuri specifice de prevenire a violului și de promovare a rolului central al consimțământului în relațiile sexuale

(1) Statele membre iau măsurile corespunzătoare pentru a promova schimbări ale modelelor comportamentale care își au originea în relațiile de putere inegale din punct de vedere istoric dintre femei și bărbați sau bazate pe roluri stereotipe atribuite femeilor și bărbaților, în special în contextul relațiilor sexuale, al sexului și al consimțământului.

Măsurile menționate la primul paragraf se bazează pe principiile egalității de gen și nediscriminării și pe drepturile fundamentale și abordează, în special, rolul central al consimțământului în relațiile sexuale, care trebuie acordat în mod voluntar, ca rezultat al voinței libere a persoanei.

Măsurile menționate la primul paragraf includ campanii sau programe de sensibilizare, punerea la dispoziție și distribuirea de materiale educaționale privind consimțământul și diseminarea pe scară largă a informațiilor privind măsurile de prevenire a violurilor.

Măsurile menționate la primul paragraf sunt promovate sau puse în aplicare în mod regulat, inclusiv, după caz, în cooperare cu societatea civilă și cu organizațiile neguvernamentale, în special cu organizațiile de femei.

(2) Campaniile sau programele de sensibilizare menționate la alineatul (1) al treilea paragraf vizează, în special, o mai bună cunoaștere a faptului că sexul neconsensual este considerat infracțiune.

(3) Materialele educaționale privind consimțământul menționate la alineatul (1) al treilea paragraf promovează înțelegerea faptului că consimțământul trebuie acordat în mod voluntar ca urmare a voinței libere a unei persoane, a respectului reciproc, a dreptului la integritate sexuală și la autonomie corporală. Aceste materiale sunt adaptate la evoluția capacității persoanelor cărora le sunt adresate.

(4) Informațiile menționate în prezentul articol sunt difuzate pe scară largă în vederea informării publicului larg cu privire la măsurile existente de prevenire a violurilor, inclusiv cu privire la disponibilitatea programelor de intervenție menționate la articolul 37.

Articolul 36

Formarea și informarea profesioniștilor

(1) Statele membre se asigură că funcționarii care sunt susceptibili să intre în contact cu victimele, cum ar fi agenții de poliție și personalul instanțelor, beneficiază de cursuri de formare atât generale, cât și de specialitate și de informații specifice, până la un nivel adecvat din punctul de vedere al contactului pe care îl au cu victimele, pentru a le permite să identifice, să prevină și să abordeze cazurile de violență împotriva femeilor sau de violență domestică și să trateze victimele într-un mod care să țină seama de trauma suferită, de dimensiunea de gen și de specificitatea situației copiilor.

(2) Statele membre promovează sau oferă formare profesioniștilor din domeniul sănătății, serviciilor sociale și personalului didactic care ar putea intra în contact cu victimele, pentru a le permite să identifice cazurile de violență împotriva femeilor sau de violență domestică și să direcționeze victimele către servicii specializate de sprijinire.

(3) Fără a aduce atingere independenței judiciare și diferențelor organizatorice ale sistemelor judiciare din Uniune, statele membre adoptă măsurile necesare pentru a le asigura periodic formare generală și specializată judecătorilor și procurorilor implicați în proceduri și anchete penale cu privire la obiectivele prezentei directive, care să corespundă funcțiilor judecătorilor și procurorilor respectivi. O astfel de formare se bazează pe drepturile omului, este centrată pe victime și ține seama de dimensiunea de gen, dizabilități și specificitatea situației copiilor.

(4) Fără a aduce atingere independenței profesiei juridice, statele membre recomandă ca responsabilii cu formarea avocaților să ofere cursuri de formare generale și de specialitate, pentru a spori nivelul de conștientizare al avocaților cu privire la nevoile victimelor și pentru a trata victimele într-un mod care să țină seama de traume, de dimensiunea de gen și de specificitatea situației copiilor.

(5) Profesioniștii relevanți din domeniul sănătății, inclusiv medicii pediatri, ginecologii, obstetricienii, moașele și personalul medical implicat în sprijinul psihologic, beneficiază de formare specifică pentru a identifica și aborda, ținând cont de aspectele culturale, consecințele fizice, psihologice și sexuale ale mutilării genitale feminine, într-un mod care să țină cont de dimensiunea culturală.

(6) Persoanele cu funcții de supraveghere la locul de muncă, atât în sectorul public, cât și în cel privat, beneficiază de formare cu privire la modul în care pot recunoaște, preveni și aborda hărțuirea sexuală la locul de muncă, atunci când constituie o infracțiune în temeiul dreptului intern. Persoanele respective și angajatorii primesc informații cu privire la efectele violenței împotriva femeilor și ale violenței domestice asupra muncii și cu privire la riscul de violență din partea unui terț.

(7) Activitățile de formare menționate la alineatele (1), (2) și (5) includ cursuri de formare privind cooperarea coordonată multidisciplinară pentru a permite gestionarea cuprinzătoare și adecvată a trimiterilor în cazurile de violență împotriva femeilor sau de violență domestică.

(8) Fără a afecta libertatea și pluralismul mijloacelor de informare în masă, statele membre încurajează și sprijină inițierea de activități de formare desfășurate de organizații ale profesioniștilor din domeniul mijloacelor de informare în masă, de reprezentanți ai organismelor de autoreglementare din domeniul mijloacelor de informare în masă și ai sectorului sau de alte organizații independente relevante, pentru a combate reprezentările stereotipe ale femeilor și bărbaților, imaginile sexiste ale femeilor și învinuirea victimelor în mijloacele de informare în masă, cu scopul de a reduce riscul de violență împotriva femeilor sau de violență domestică.

Activitățile de formare menționate la primul paragraf pot fi furnizate de organizațiile relevante ale societății civile, de organizațiile guvernamentale care lucrează cu victimele, de partenerii sociali și de alte părți interesate.

(9) Statele membre se asigură că autoritățile competente pentru a primi sesizările din partea victimelor cu privire la infracțiuni sunt instruite în mod corespunzător pentru a facilita raportarea unor astfel de infracțiuni și pentru a oferi asistență în acest sens, precum și pentru a evita victimizarea secundară.

(10) Activitățile de formare menționate la alineatele (1)-(5) de la prezentul articol se completează prin măsuri ulterioare adecvate, inclusiv în ceea ce privește infracțiunile cibernetice menționate la articolele 5-8, și se bazează pe particularitățile violenței împotriva femeilor și ale violenței domestice. Aceste activități de formare pot include cursuri care vizează modul de identificare și de abordare a nevoilor specifice în materie de protecție și de sprijinire a victimelor care sunt expuse unui risc sporit de a se confrunța cu acte de violență ca urmare a discriminării intersecționale pe care o suferă.

(11) Măsurile prevăzute la alineatele (1)-(9) se pun în aplicare fără a afecta independența sistemului judiciar, autonomia profesiilor reglementate și diferențele de organizare a sistemului judiciar în cadrul Uniunii.

Articolul 37

Programe de intervenție

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a asigura instituirea de programe de intervenție specifice, cu scopul de a preveni și a reduce la minimum riscul de violență împotriva femeilor sau de violență domestică, sau riscul de recidivă.

(2) Se asigură accesul la programele de intervenție menționate la alineatul (1) persoanelor care au comis o infracțiune de violență împotriva femeilor sau de violență domestică și altor persoane care sunt evaluate ca fiind expuse riscului de a comite astfel de infracțiuni. Printre acestea se pot număra persoanele care se simt nevoite să participe, de exemplu, pentru că se tem că ar putea comite infracțiuni de violență împotriva femeilor sau de violență domestică.

(3) Statele membre se asigură că autorul unui viol este încurajat să participe la un program de intervenție, astfel cum se menționează la alineatul (1).

CAPITOLUL 6

COORDONAREA ȘI COOPERAREA

Articolul 38

Politici coordonate și organismul de coordonare

(1) Statele membre adoptă și pun în aplicare politici eficace, cuprinzătoare și coordonate la nivel național, care cuprind toate măsurile relevante de prevenire și combatere a tuturor formelor de violență împotriva femeilor și de violență domestică.

(2) Statele membre desemnează sau înființează unul sau mai multe organisme oficiale responsabile de coordonarea, punerea în aplicare, monitorizarea și evaluarea politicilor și a măsurilor de prevenire și combatere a tuturor formelor de violență reglementate de prezenta directivă.

(3) Organismul sau organismele menționate la alineatul (2) coordonează colectarea datelor menționate la articolul 44 și analizează și diseminează rezultatele obținute.

(4) Statele membre ar trebui să asigure o coordonare minimă la nivel central, precum și, după caz, la nivel regional sau local, în conformitate cu repartizarea competențelor în stat membru în cauză.

Articolul 39

Planuri naționale de acțiune pentru prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice

(1) Până la 14 iunie 2029, statele membre adoptă, în consultare cu serviciile specializate de sprijinire, după caz, planuri naționale de acțiune pentru prevenirea și combaterea violenței bazate pe gen.

(2) Planurile naționale de acțiune menționate la alineatul (1) pot include priorități și acțiuni pentru prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice, obiectivele acestora și mecanismele de monitorizare, resursele necesare pentru realizarea acestor priorități și acțiuni și modul în care aceste resurse urmează să fie alocate.

(3) Statele membre se asigură că planurile naționale de acțiune menționate la alineatul (1) sunt revizuite și actualizate pentru a garanta că rămân relevante.

Articolul 40

Coordonarea și cooperarea multiinstituțională

(1) Statele membre instituie mecanisme adecvate, ținând seama în mod corespunzător de legislația sau practica națională, pentru a se asigura coordonarea eficace și cooperarea eficace între autoritățile, agențiile și organismele relevante, inclusiv ombudsmanii, autoritățile locale și regionale, autoritățile de aplicare a legii, autoritățile judiciare, fără a aduce atingere independenței judiciare, serviciile de sprijinire, în special serviciile specializate de sprijinire a femeilor, precum și organizațiile neguvernamentale, serviciile sociale, inclusiv autoritățile de protecție și asistență socială pentru copii, furnizorii de servicii educaționale și de îngrijire medicală, partenerii sociali, fără a aduce atingere autonomiei acestora, dar și alte organizații și entități relevante, în ceea ce privește protejarea victimelor împotriva violenței împotriva femeilor și a violenței domestice și sprijinirea acestora.

(2) Mecanismele de coordonare și cooperare menționate la alineatul (1) de la prezentul articol se referă în special, în măsura în care sunt relevante la evaluările individuale prevăzute la articolele 16 și 17, la asigurarea măsurilor de protecție și de sprijinire prevăzute la articolul 19 și la capitolul 4, la orientările pentru autoritățile de aplicare a legii și autoritățile judiciare prevăzute la articolul 21 și la cursurile de formare pentru profesioniști prevăzute la articolul 36.

Articolul 41

Cooperarea cu organizații neguvernamentale

Statele membre cooperează și se consultă periodic cu organizațiile societății civile, inclusiv cu organizațiile neguvernamentale care se ocupă de victime, în special în ceea ce privește: sprijinirea adecvată a victimelor; inițiativele de elaborare a politicilor; campaniile de informare și de sensibilizare; programele de cercetare și de educare; formarea; și monitorizarea și evaluarea impactului măsurilor de sprijinire și de protecție a victimelor.

Articolul 42

Cooperarea între furnizorii de servicii intermediare

Statele membre încurajează cooperarea în materie de autoreglementare între furnizorii de servicii intermediari relevanți, cum ar fi stabilirea de coduri de conduită.

Statele membre sensibilizează publicul cu privire la măsurile de autoreglementare adoptate de furnizorii de servicii intermediari relevanți în legătură cu prezenta directivă, în special cu privire la măsurile de consolidare a mecanismelor puse în aplicare de acești furnizori de servicii intermediare pentru a aborda materialele online menționate la articolul 23 alineatul (1) și pentru a îmbunătăți formarea angajaților care se ocupă de prevenirea și de acordarea de asistență și sprijin victimelor infracțiunilor prevăzute în prezenta directivă.

Articolul 43

Cooperarea la nivelul Uniunii

Statele membre adoptă măsurile adecvate pentru a facilita cooperarea între statele membre și la nivelul Uniunii în vederea îmbunătățirii punerii în aplicare a prezentei directive. În cadrul acestei cooperări, statele membre urmăresc cel puțin:

- (a) schimbul de bune practici prin intermediul rețelelor consacrate care lucrează în chestiuni relevante pentru violența împotriva femeilor și violența domestică, precum și cu agențiile Uniunii, în limitele mandatelor lor respective; și
- (b) atunci când este cazul, consultarea reciprocă în cazuri individuale, inclusiv prin intermediul Eurojust și al Rețelei judiciare europene în materie penală, în limitele mandatelor lor respective.

Articolul 44

Colectarea datelor și cercetarea

(1) Statele membre dispun de un sistem pentru colectarea de date și elaborarea, publicarea și diseminarea de statistici privind violența împotriva femeilor sau violența domestică.

(2) Statisticile menționate la alineatul (1) includ cel puțin următoarele date existente, disponibile la nivel central, defalcate în funcție de genul și vârsta grupului (copil/adult) ale victimei și ale autorului infracțiunii, și, atunci când este posibil și relevant, de relația dintre victimă și autorul infracțiunii și de tipul infracțiunii:

- (a) numărul anual de infracțiuni sesizate și de condamnări pentru violență împotriva femeilor sau violență domestică, obținut din surse administrative naționale;
- (b) numărul victimelor care au fost ucise din cauza violenței împotriva femeilor sau a violenței domestice;
- (c) numărul de adăposturi și capacitatea lor în fiecare stat membru; și

(d) numărul de apeluri la liniile telefonice de urgență naționale.

(3) Statele membre depun eforturi pentru a efectua, la intervale regulate, sondaje în rândul populației pentru a evalua prevalența și tendințele tuturor formelor de violență care intră sub incidența prezentei directive.

Statele membre transmit Comisiei (Eurostat) datele rezultate din anchetele menționate la primul paragraf de îndată ce acestea devin disponibile.

(4) Pentru a asigura comparabilitatea și standardizarea datelor administrative în întreaga Uniune, statele membre depun eforturi pentru a colecta date administrative pe baza defalcărilor comune stabilite în cooperare cu Institutul European pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați și în conformitate cu standardele elaborate de acest institut în temeiul alineatului (5). Statele membre transmit aceste date în fiecare an către Institutul European pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați. Datele transmise nu conțin date cu caracter personal.

(5) Institutul European pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați sprijină statele membre în procesul de colectare a datelor menționat la alineatul (2), inclusiv prin stabilirea unor standarde comune, ținând seama de cerințele prevăzute la alineatul respectiv.

(6) Statele membre pun la dispoziția publicului statisticile colectate în temeiul prezentului articol într-un mod ușor accesibil. Aceste statistici nu conțin date cu caracter personal.

(7) Cel puțin până la sfârșitul cadrului financiar multianual 2021-2027, Comisia sprijină cercetarea sau efectuează cercetări privind cauzele, efectele, ratele de incidență și ratele de condamnare ale formelor de violență care intră sub incidența prezentei directive.

CAPITOLUL 7

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 45

Raportarea și revizuirea

(1) Până la 14 iunie 2032, statele membre comunică Comisiei toate informațiile relevante privind funcționarea prezentei directive, necesare pentru întocmirea de către Comisie a unui raport privind evaluarea prezentei directive.

(2) Pe baza informațiilor furnizate de statele membre în temeiul alineatului (1), Comisia efectuează o evaluare a impactului prezentei directive și a măsurii în care obiectivul de prevenire și combatere a violenței împotriva femeilor și a violenței domestice în întreaga Uniune a fost atins și prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului. Raportul respectiv evaluează, în special, dacă sunt necesare o extindere a domeniului de aplicare al prezentei directive și introducerea de noi infracțiuni. Raportul este însoțit, atunci când este cazul, de o propunere legislativă.

(3) Până la 14 iunie 2032, Comisia evaluează dacă sunt necesare măsuri suplimentare la nivelul Uniunii pentru a combate în mod eficace hărțuirea sexuală și violența la locul de muncă, ținând seama de convențiile internaționale aplicabile, de cadrul juridic al Uniunii în domeniul egalității de tratament între bărbați și femei în materie de încadrare în muncă și de muncă și de cadrul juridic privind securitatea și sănătatea în muncă.

Articolul 46

Relația cu alte acte ale Uniunii

(1) Prezenta directivă nu aduce atingere aplicării următoarelor acte juridice:

(a) Directiva 2011/36/UE;

(b) Directiva 2011/93/UE;

(c) Directiva 2011/99/UE;

(d) Directiva 2012/29/UE;

(e) Regulamentul (UE) nr. 606/2013;

(f) Regulamentul (UE) 2022/2065.

(2) Măsurile specifice de prevenire, de protecție și de sprijinire a victimelor prevăzute în capitolele 3, 4 și 5 din prezenta directivă se aplică în plus față de măsurile prevăzute în Directivele 2011/36/UE, 2011/93/UE și 2012/29/UE.

Articolul 47

Libertatea presei și libertatea de exprimare în alte mijloace de informare în masă

Prezenta directivă nu aduce atingere regimurilor speciale de răspundere referitoare la principiile fundamentale privind libertatea presei și libertatea de exprimare în mijloacele de informare în masă protejate care există în statele membre de la 13 iunie 2024, cu condiția ca aceste regimuri să poată fi aplicate în deplină conformitate cu Carta.

Articolul 48

Clauza de menținere a nivelului de protecție

Punerea în aplicare a prezentei directive nu constituie un motiv pentru a justifica o reducere a nivelului de protecție a victimelor. Interzicerea unei astfel de reduceri a nivelului de protecție nu aduce atingere dreptului statelor membre de a stabili, având în vedere circumstanțele care se schimbă, dispoziții legislative sau reglementare, altele decât cele în vigoare la 13 iunie 2024, cu condiția ca aceste regimuri să poată fi aplicate în deplină conformitate cu Carta.

Articolul 49

Transpunere

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 14 iunie 2027. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Atunci când statele membre adoptă măsurile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a unei astfel de trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele măsurilor din dreptul intern pe care le adoptă în domeniul reglementat prin prezenta directivă.

Articolul 50

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 51

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Bruxelles, 14 mai 2024.

Pentru Parlamentul European

Președinta

R. METSOLA

Pentru Consiliu

Președintele

H. LAHBIB